Amcabe

DiRENCII _ MELiH41

CELLÂT !

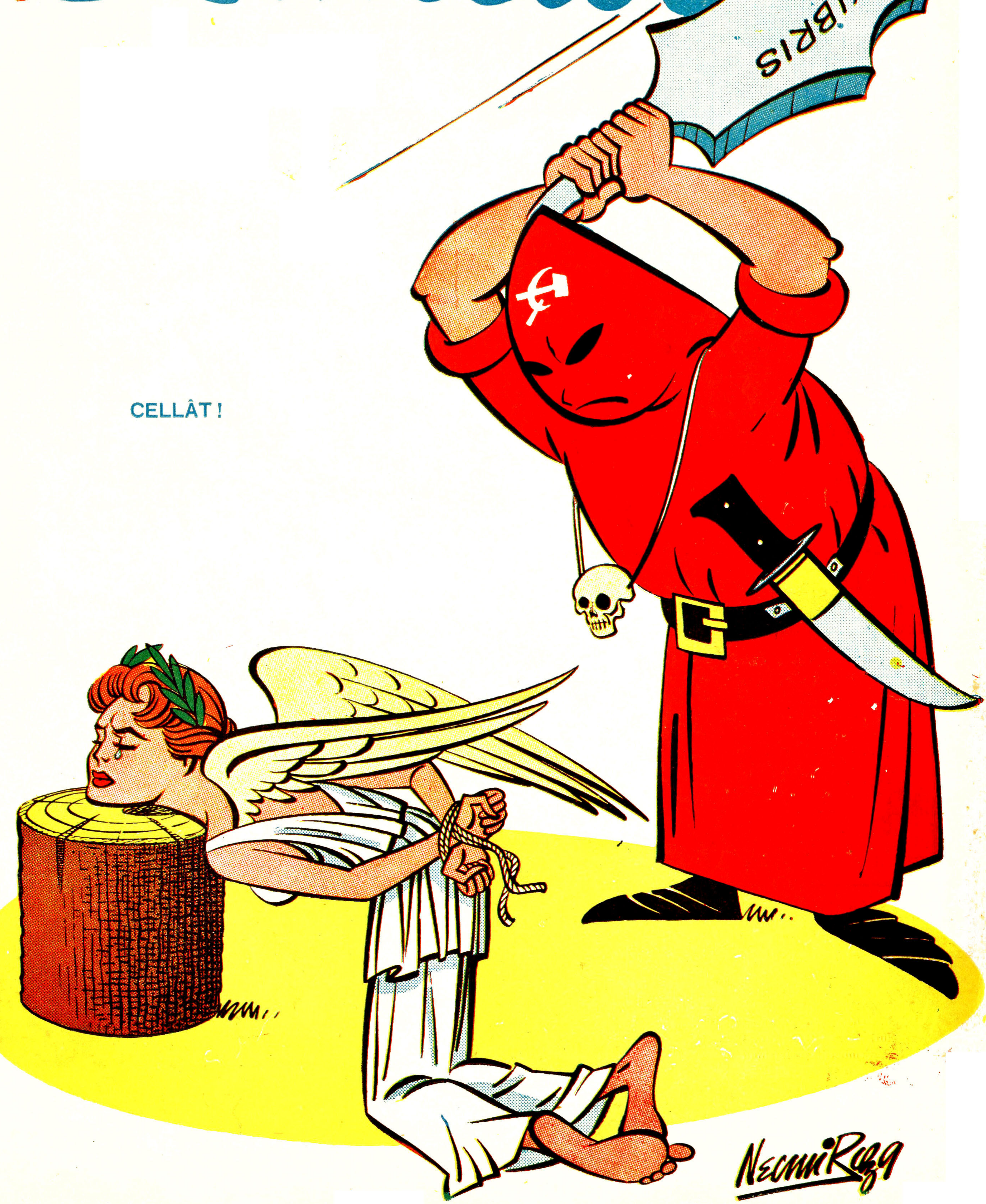

26ncı sayıda 1inci cilt tamamlanıyor!

Amcabey okuyucuları, nefis bir cilt kapağı içinde hazırlanmakta olan bu altı aylık koleksiyona sahip olmak istiyorlarsa, siparişlerini şimdiden bildirmelidirler...

Birinci cildini, ikinci cilde abone olan Okuyucularına yarı fiatına verecektir

Birinci cilt (26 sayı) 30 : Lira
İkinci cilde abone olanlara : 15 Lira

Ciltler muayyen miktarda olacağından siparişlerinizi Mart ayı sonuna kadar bildirmelisiniz...

Amcabey Haftalık Politik - Sosyal Mizahi Gazetesi
YIL: 1, CİLT: 1, SAYI: 23, 25 Mart 1964 Çarşamba

İLK KURUCUSU :

CEMAL NÂDİR GÜLER

SAHİBİ :
Bülent Hikmet ŞEREN
Yazı İşleri Müdürü :
Mustafa YALÇINER
Sekreter :
Beyhan ŞEREN

ADRES : Türbe, Boyacı Ahmet Sok. Nuri Bey Han, kat: 3, No. 1-2, Çemberlitaş - İstanbul.
ABONE BEDELİ : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira.
İLAN FİATI : Kapak içi santimi 20, iç sayfalar 30 liradır.

YAZARLARI :
M. Sunkin AKAY
Kenan AKINCI
Şakir BALKI
Necdet Rüştü EFE
Azmi Nihad ERMAN
Burhan ESEN
Yalçın KAYA
Orhan KEMAL
Güzin SAYAR
Namık Kemal ŞENAY
Bülent Hikmet ŞEREN
Vedat ÜRETÜRK

ÇİZERLERİ :
Zeki BEYNER
Cavid ÇEVİKUS
Orhan ENEZ
Mustafa EREMEKTAR
Yurdagün GÖKER
Yurdaer KALAYCI
Necmi RIZA
Burhan SOLUKÇU
Bülent ŞEREN
Cemil YÜREKLİ

★ Bu sayının iç dizgi ve baskısı ERCAN Matbaasında, Kapak baskısı KARADENİZ Matbaasında yapılmıştır.

25 x 35 EB'ADINDA
Merdane kalıbı dahil 3 adet merdaneli
Yeni imalât
EL PEDALI

Satış yeri : Cağaloğlu, Hilâliahmer Cad. 5/3
OKYAY Matbaası - İstanbul
Telefon : 27 26 24

(Amca : 72)

YIL : 1
25
MART
1964

Amcabey

CİLT : 1
SAYI : 23
100
KURUŞ

★ HAFTALIK POLİTİK - SOSYAL MİZÂH GAZETESİ ★

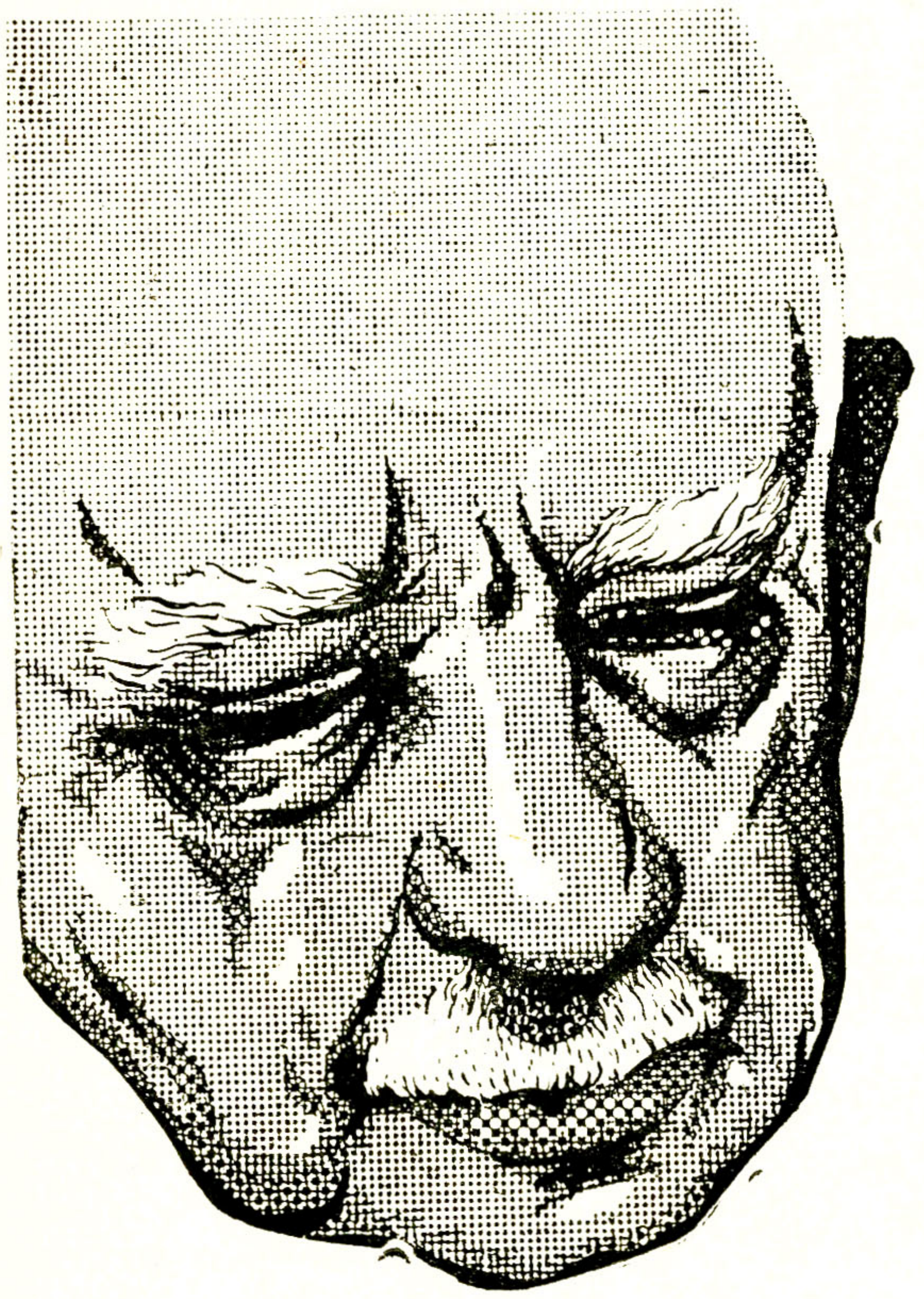

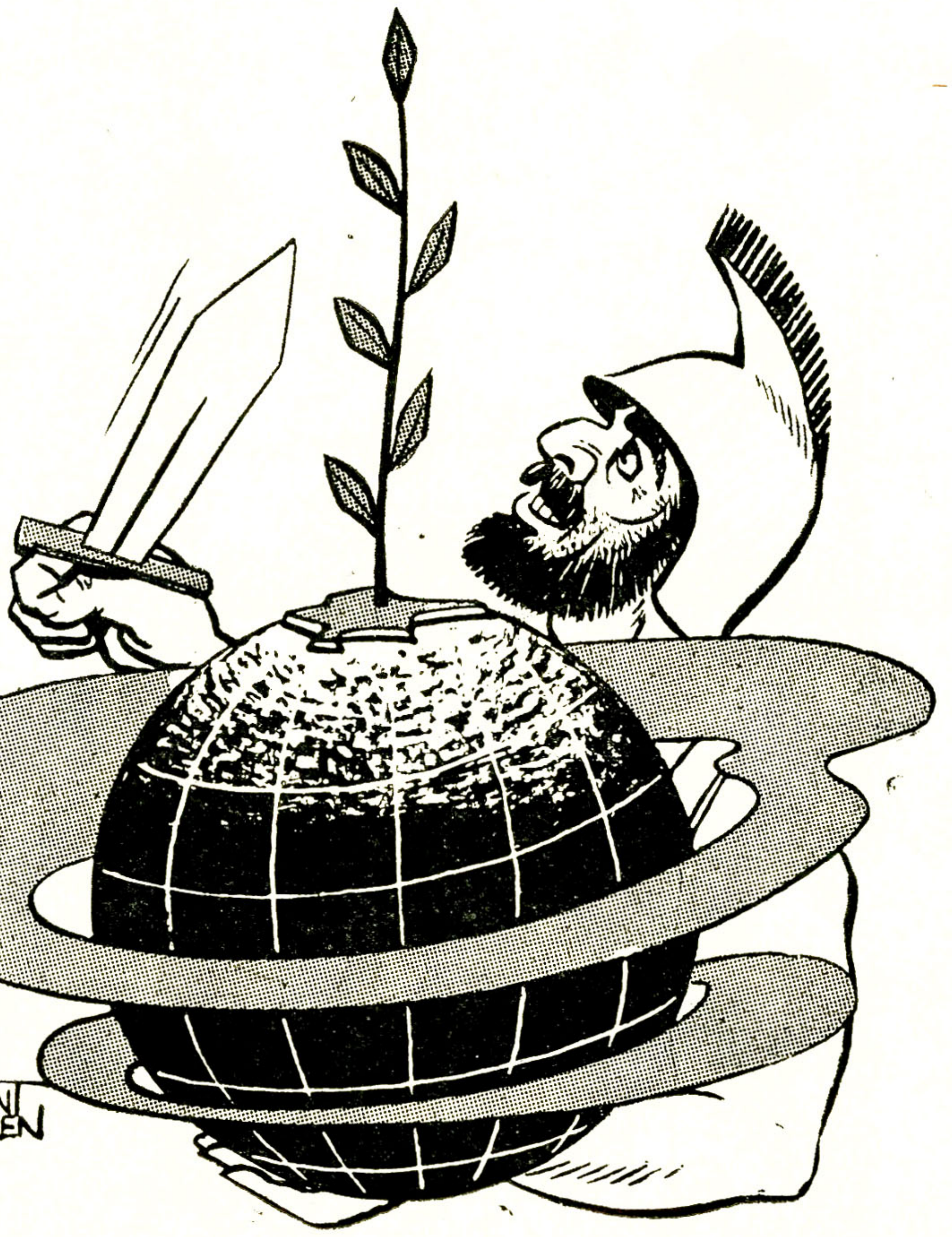

HARP — Şu bahar güneşinin altında da çiçek açmazsa, budayıvereyim, olsun bitsin!..

YOBAZIN YOLU!

Yobaza vuruyorsun... Dinin aleyhinde misin diye soruyorlar! Ben de sorayım onlara: — Din yobazın mıdır?

Atatürkçülükten bahsediyorsun... Dinsiz yaşanır mı diye soruyorlar! Ben de sorayım onlara: — Atatürk dinsiz midir?

Lâiklik diyorsun... Din elden gitti diye haykırıyorlar! Ben de haykırayım onlara: — Din ele avuca sığar mı?

Hangi el, hangi vicdanı yerinden sökebilir? Hangi güç, Tanrının yaratırken yazdığını vicdanlarımızdan silebilir?.. Yobazın bu kadarcık hesaba aklı erse, dinsizlik denilen duygu harici boşlukta, tek yaratığın kendisi olduğunu görürdü...

Bugün memleketin içinde bulunduğu durum, dindar geçinen dinsizlerin bulanık suda balık avlamalarına yararlı görünmektedir. Ama, avlamak istedikleri balık nedir? Uyanık olan, aydınlıkta duran, yurdun gerçeklerini gören ve gösteren başların kesilmesini mi isteyecekler? Belki de... Yobaz, gören göz ve söyleyen ağızdan korkar çünkü! Emeli, kör ve dilsiz bir ortamda, ayınları çatlata çatlata etrafına hurafelerin dehşetini saçarak, dört karılı saltanat sürmektir. Yobaz, milletçe kalkınmayı istemez. Fertlerin omuz omuza ve ayni seviyede, ayni imkânlara sahip olarak yükselmesi, yobazın kara kıllarını ürperten bir kâbustur...

Oysa Atatürk: «İslâm hayatı içtimaiyesinde hiç kimsenin bir sınıfı mahsus halinde muhafazai mevcudiyete hakkı yoktur.» der. Çünkü dini ve imanı vardır.

Yobaz, tenbel ve uyuşuktur. Çalışmadan kazanmak, başkalarını ezerek koparacağı haraçla geçinmek ister. Kalkınmada ve istikbalde gözü yoktur. Kendi pis anlayışı çerçevesinde bir tarık-i dünyadır.

Oysa Atatürk: «Yalnız bir tek şeye ihtiyacımız vardır: Çalışkan olmak. Servet ve onun neticei tabiîyesi olan refah ve saadet yalnız ve ancak çalışkanların hakkıdır.» der. Çünkü dinin de gösterdiği bu gerçeği anlayacak köklü bilgisi vardır.

Yobaz, karanlıklarda semirmek için, aydınlığa kavuşmak çabasıyla akıl ve mantığının bütün gücünü kullanan âlemin daima tersine gider.

Oysa Atatürk: «Hangi şey ki akla, mantığa, menfaati âmmeye muvafıktır, biliniz ki o bizim dinimize de muvafıktır.» der. Çünkü, dinin insanda sonsuz bir ilerleme arzusu uyandıran telkini altındadır.

Yobaz nedir? Milliyetçi midir? Halkçı mıdır? İnsaniyetçi midir?

Hiçbiri değil, cahildir! Dinin işaret ettiği mânadaki cehlin, hem de tam göbeğindedir.

Atatürk: «Bizim halkımız çok temiz kalbli, çok asîl ruhlu, terakkiye çok kaabiliyetli bir halktır. Bu halk eğer bir defa muhataplarının samimiyetle kendilerine hâdim olduklarına kani olursa her türlü hareketi derhal kabule âmadedir. Bunun için gençlerin, her şeyden evvel millete emniyet bahşetmesi lâzımdır.» der. Çünkü yobazın halktan, milletten, hattâ insandan sayılamıyacağını görmüş, onları cehilleriyle tecrid etmiştir. Ve bu cehaletin bizimle ilgisi olmayan geriliğini izah edebilmek için: «Biz cahil dediğimiz vakit mutlaka mektepte okumamış olanları kasdetmiyoruz. Kasdettiğimiz ilim, hakikati bilmektir. Yoksa okumuş olanlardan en büyük cahiller çıktığı gibi, hiç okumak bilmeyenlerden de hakikati gören hakiki âlimler çıkar.» demiştir.

★

Bugün Cumhurbaşkanımızın dilinde bile, milletimizi ikiye bölmek isteyen bir yobaz faaliyeti bahis konusu olmaktadır.

Böyle bir bölünme olsa, hangi tarafı tutacağız dersiniz?

Atatürk: «Benim için bir taraflık vardır, bir tarafım. O da cumhuriyet taraftarlığı, fikrî, içtimaî inkılâp taraftarlığı.» diyor. Çünkü, yobazın aramıza katılamıyacağı tek yolun cumhuriyet ve devrimler yolu olduğuna inanmaktadır.

İnanmayan yobazın yolu açık olsun. Ta ki yorgunluktan bacakları ayrılıp, gövdesi ikiye bölünene kadar.

Bizim bölüneceğimiz günü bekliyorsa, yaya kalır!

Bülent Hikmet ŞEREN

ELE GÜNE KARŞI

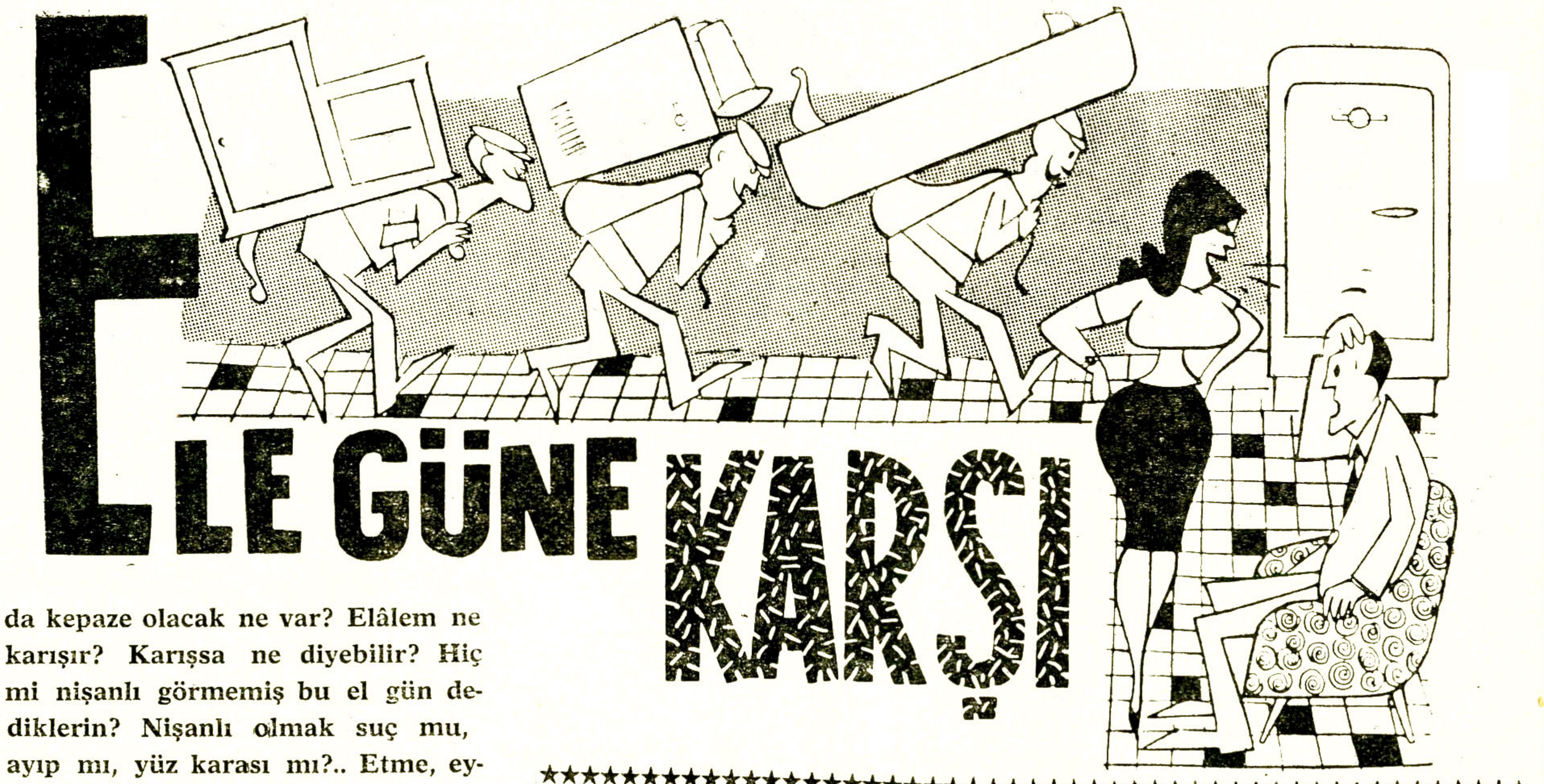

BÜLENT HİKMET ŞEREN

Artık insafınıza kalmış... Beni soymak mı istiyorsunuz, köşebaşında karşıma dikilip «Ele güne karşı...» deyiniz, ben cüzdanımı veririm!

Kavgaya mı tutuştuk, beni dövecek misiniz «Ele güne karşı....» deyiniz, ben istediğiniz kadar dayak yerim...

Savaşta mıyız, düşmanım mısınız? Beni teslim almak için «Ele güne karşı...» diye haykırınız, yeter!..

Efendim, ben hayatta bu «Ele güne karşı» lâfından gayri hiçbir şeyden korkmam. Bu üç kelimenin dehşeti yanında, Rusların elli megatonluk bombası bana vız gelir. Lâf aramızda, onlar bile bu bombayı, ele güne karşı, korkularından patlatıyorlar...

Benim artık, bu «ele güne karşı» korkusu yüzünden, ele güne bakacak yüzüm kalmadı. Neylersin, kader bu, hayat! Hiç böyle olacağını ummazdım. Beni bu hale karım getirdi. Nasıl mı? Anlatayım:

Şimdi sayamıyacağım yılların gerisindeki tanıştığımız ilk günlerde, yani daha yepyeni nişanlıyken, ikide bir tuttururdu:

— Hadi artık evlenelim, diye...

— Şekerim, yavrum, hayatım... derdim. Daha kaç gün oldu nişanlanalı? Bir gün hâtıralar hazinemizin en kıymetli mücevheri olarak hayalimizde saklıyacağımız bu günleri biraz daha değerlendirsek zarar mı ederiz? Acelemiz ne? Hem daha düğün yapmaya hazırlıklı da değiliz! Biliyorsun, ayda yüz on üç lira otuz dokuz kuruş para geçiyor elime... Bu paranın yirmi iki lirasını elbise taksidime, otuz beş lirasını ev sahibine, on yedi buçuk lirasını...

Demeye kalmadan karım, pardon o zamanki nişanlım, lâfı ağzıma tıkayıverirdi:

— Aaaa, gücenme ama, eni konu kabalaşıyorsun şekerim. Lâfına şair Lâmartin gibi başlayıp, bakkal Boğos gibi bitiriyorsun. İnsan nişanlısına böyle mi muamele eder? Çok ayıp vallahi... Keşke senlen nişanlanacağıma...

Evet, nişanlım ağzını bir kere açıvermesindi. Biriktirdiği bütün hakaretleri üstüme boşaltmadan susmak bilmezdi. Gençlik mi desem, toyluk mu desem, her ne sersemlikse, bütün bunları ayı kaval dinler gibi dinleyerek, yarı iltifat niyetine sîneye çekerdim. Gelgelelim iş bu kadarla da kalmaz, muhterem nişanlım küfürlü tiradının sonunu ekseriya trajik bir sahneyle bağlar, göz yaşları ve hıçkırıklar içinde son kozunu oynardı:

— İntihar edeceğim vallahi, ele güne kepaze oldum!...

Hoppala!

— Canım, ruhum, iki gözüm, bunda kepaze olacak ne var? Elâlem ne karışır? Karışsa ne diyebilir? Hiç mi nişanlı görmemiş bu el gün dediklerin? Nişanlı olmak suç mu, ayıp mı, yüz karası mı?.. Etme, eyleme...

Gelgelelim, en samimî hislerle sıralanan bu teselli kelimeleri bile, onda, hakarete uğradığı zannını perçinlemekten başka işe yaramazdı. Sonunda intihar etmekten de cayar:

— Beni bu kadar hiçleyen birisi yüzünden ölmek budalalık, derdi. En doğrusu ele güne iyice rezil olmadan, ayrılmak!

Hasılı uzatmıyalım, bu ele güne karşı rezil kepaze olmak korkusu, günden güne benim içimde de yer etmeye başladı. Nasıl etmesin? Olur olmaz yerlerde patlayan bu münakaşalar yüzünden ele güne karşı rezil olmaya başlamıştık bile...

Karar verdim. Ne kadar akraba ve taallûkatım varsa, tek tek kapılarını çalmaya başladım. Her güler yüz gördüğüm kapıda halimi yana yakıla anlatıyor, beni ele güne karşı kepaze olmaktan korumaları için yalvarıyordum. Açıkça para istiyor, dünya evine girip Tanrı saadetine nail olduktan sonra, borçlarımı kuruş kuruş ödeyeceğimi vâdediyordum. Tanrı da beni bu hale getirmek hususunda karımla birlikmiş meğer. Çaldığım kapıların çoğundan eli boş dönmedim. Bin beş yüz lira kadar para topladım. O zamanlar, bu gibi işler için bin beş yüz lira yeter de artardı bile... Ele güne karşı istenilenden alâ bir düğün yaptım...

☆

Karım aile saadetimizin tılsımını artık bu üç kelimede bulmuştu: Ele güne karşı...

Bir yıl geçti...

Ben aybaşlarında yüz on üç lira otuz dokuz kuruştan yüz yirmi sekiz lira kırk altı kuruşa çıkan maaşımın kırıntılariyle saadetimi kuran borçların gediğini kapamak için hesaplarla boğuşurken, karım başucuma dikildi:

— Eğer o sedef kakmalı ceviz karyolayı bu ay da alıp getirmezsen ele güne karşı rezil olacağız!

— Aman hanım, bizim yatak odamızda elin günün işi ne? Etme, gözünü seveyim! Bak avcumda kala kala on yedi lira otuz beş kuruş kaldı... Onun da on iki buçuk lirasını Osman dayıma, gerisini...

— Onu bunu bilmem ben, aylardır ele güne karşı kıvrandığım ye-

İzmir'deki bekçilere: «Âşıkları değil, hırsızları yakalayın» emri verildi:

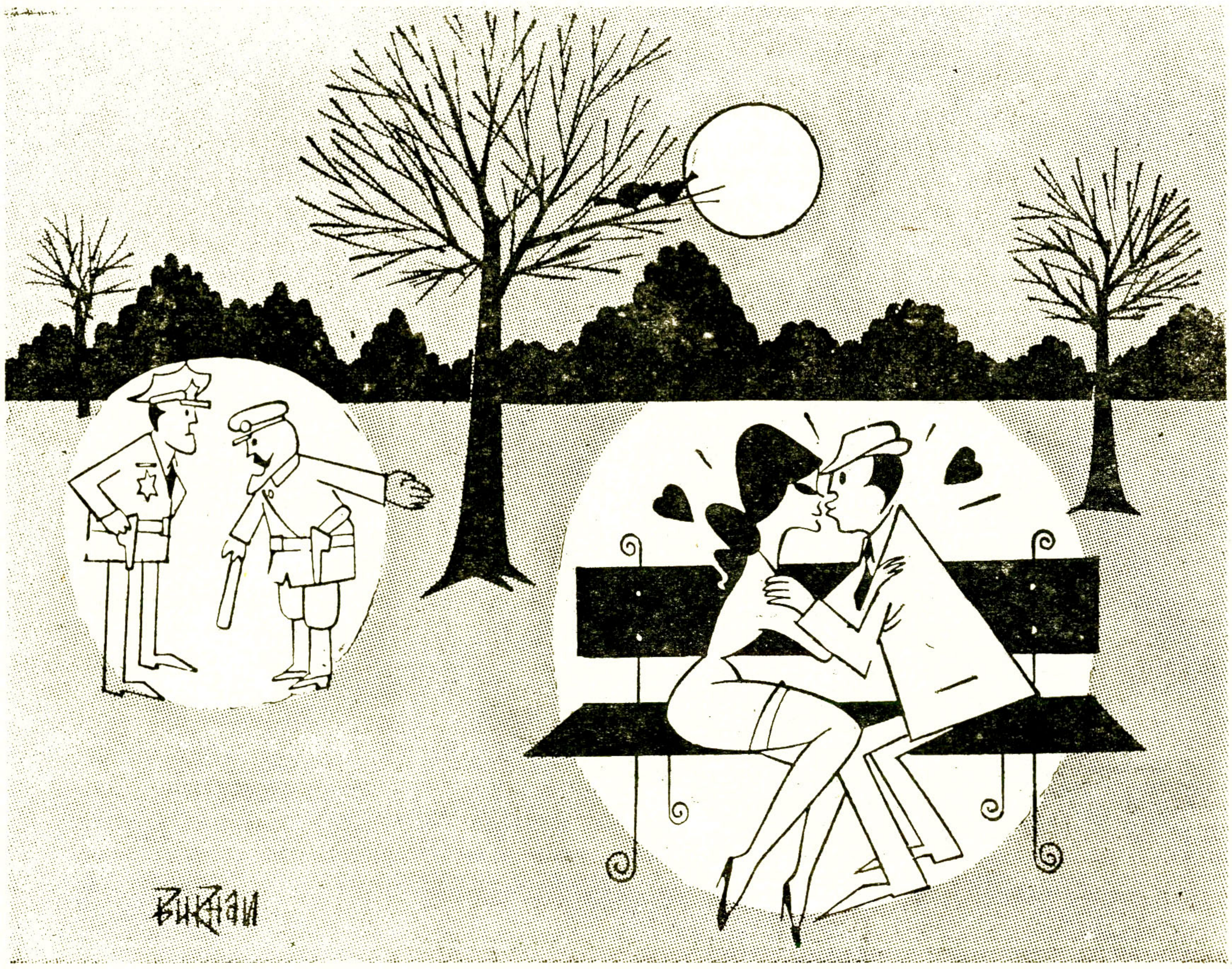

— Fakat sayın komserim, kızın kalbini çalıyor!

AMCABEY koleksiyonu eksik olanlar, eski sayıları idarehanemizden temin edebilirler!..

ter... Haysiyetim iki paralık oldu... Sabrım tükendi vallahi artık... Ölsem daha iyi...

Karım bu lâfların üstüne bir de ağlamaya başlamaz mı?... Bütün hesabım kitabım suya düşmekle kalmadı, ben de yollara düştüm çaresiz. Akraba kapıları açılmadı, arkadaşları çevirdim:

— Vallahi Rıdvancığım, evlilik malûm... İnsan ele güne karşı kepaze olmamak için her çareye başvurmak zorunda... İki ayda ödemek üzere bir elli liracığın varsa...

Ertesi ay Rüstem'in yolunu kestim:

— Rüstemciğim Allah inandırsın...

Derken aydan aya Süleyman, Refik, Erol, Suat, Niyazi sıraya girdiler.

İlkin bir esericedit kâğıdını aşmayan aylık hesaplarımı not etmek için bir bloknot da kâfi gelmemeye başlamıştı. Ali'den Zekiye kadar para çektiğim bütün tanıdıklarımın isimleri, alfabenin bütün harflerine üçer beşer dağıtılınca, ancak bir fihriste sığıyordu...

Saadetimizin mihmandarı karım, artık işinin piri olmuştu. Ben tüccarların defteri kebirine benzeyen her sayfası kırmızı mavi çizgili ve rengârenk hesaplarla donatılmış alfabetik fihristimi kucaklayıp aybaşı hesaplarına oturunca, karım da ellerini beline dayayıp bütçemiz hakkındaki takririni okumaya başlıyordu:

— Bana bak herif! Ellerim kaplumbağa kabuğuna döndü. Eğer bu ay da çamaşır makinesini almazsan...

Ve yıllardır süregelen çamaşır makinesizliğimiz yüzünden ele güne karşı düştüğümüz rezil mevkiin faciasını, sonunda beni de ağlatacak şekilde tasvire koyuluyordu.

Karımın istemediği şey yoktu... Yiyecekten giyeceğe, içilecekten kullanılacağa kadar, yeryüzünde icad olunmuş ne varsa ele güne rezil olmayalım diye karım aldırıyordu.

Aybaşlarındaki ağlama fasıllarına benim de iştirakim yüzünden olacak, karım ilk zamanlardaki kadar ağlamıyordu. Böylece onun ne kadar muvazeneli bir yaratık olduğunu da çaresiz kabul ettim. Nitekim yıldan yıla benim ağlamakta ondan daha ustalaştığımı görünce, kendi ağlamayı büsbütün kesti. Yalnız beni ağlatıp seyrediyordu.

Kazancımız arttıkça borçlar, borçlar arttıkça ihtiyaçlar büyümeye başladı.

— Bunak herif, yarın buzdolabını göndertmeyi unutma. Gelecek aybaşına kadar vallahi utancımdan geberirim. Ele güne ikram edecek bir yudum soğuk su bulunmuyor evde...

Gözyaşları ve hıçkırıklar içinde karımı aydınlatmaya çalışıyordum:

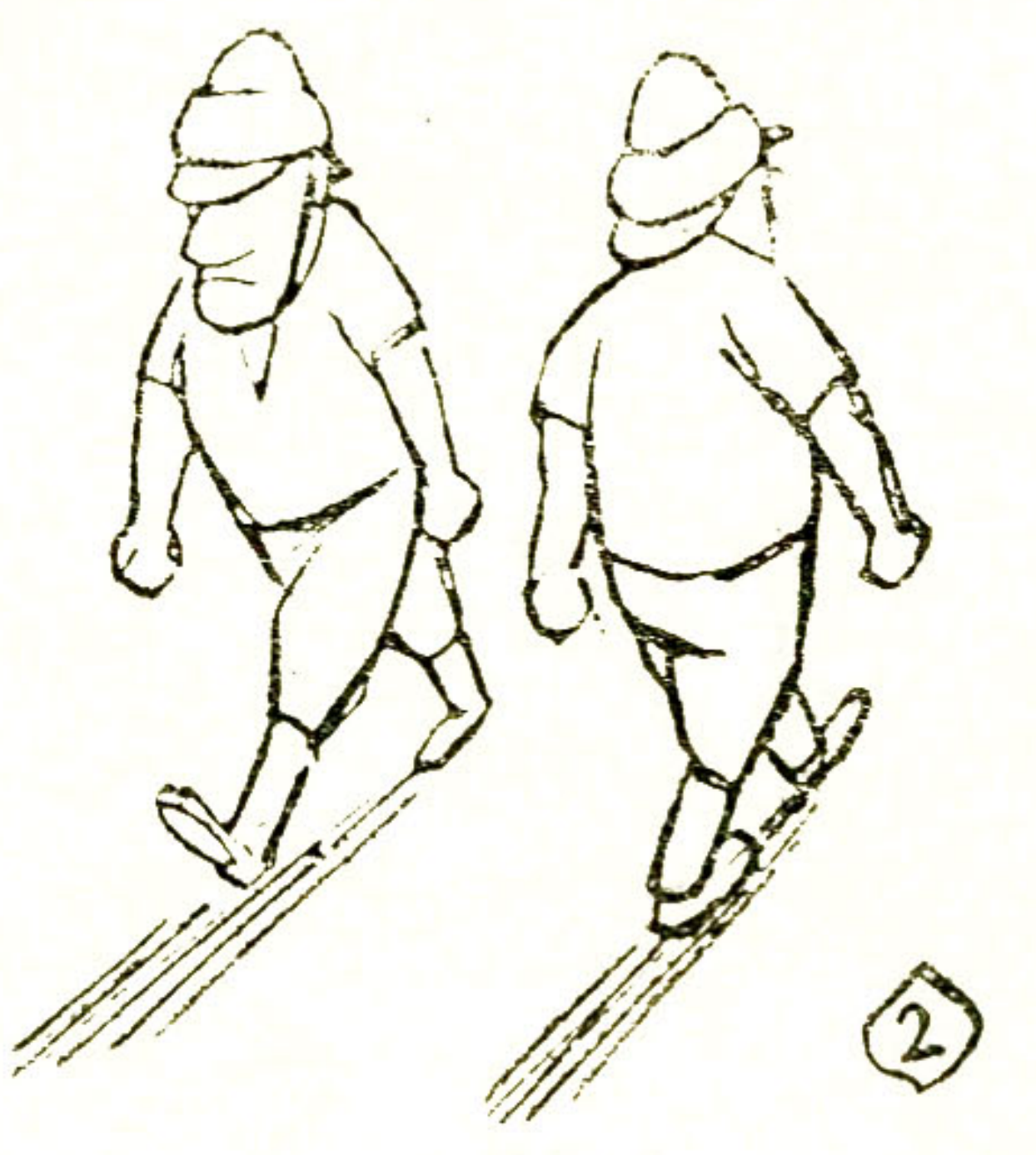

— Ama melek karıcığım, biliyorsun ki kasapla bakkal bu ay icraya verecekler beni. Onların hiç olmazsa yarı hesaplarını kapatmalıyız bu ay...

— Yazıklar olsun herif sana, yazıklar olsun! Bu mevkilere de düşecektik demek. Bunca yıldan sonra beni ele güne rezili rüsvay etmek için mi evlendindi? İki gözün kör olsun da, ettiğini bul e mi? Sefalet içinde inim inim inlettiğin yetişmiyormuş gibi, bir de alçak dolandırıcı herifin karısı diye parmak göstereceksin elâleme beni. Tez günde geber işallah.. Hemen çıkacaksın bu evden anlıyor musun, hemen! Öyle bir yere ki, kimse ne alçak dolandırıcı olduğunu bilmesin, orada senin... Sonra ne pisliğin varsa sen kendin temizle, benim kulağım duymasın. Buz dolabını da isterim anlaşıldı mı?.. Seni solucan seniii...

Ne yapabilirim? Alışılmış saadet kolay terkedilmiyor. Karım fikirlerini ne kadar sert ifade ederse etsin, makûl düşündüğünden şüphem yok artık. Ele güne karşı kepaze olmamak için bir gece yarısı apar topar taşınıverdik... Buzdolabını da yeni evimize getirmem, tazelenen saadetimize yepyeni bir hava kattı. Bakkalla kasabın hesabı da bence o kadar mühim değildi. Beni yıllardır icraya veren daha kaç kişi hâlâ izimi bulamıyorlardı. Çünkü yalnız evimi değil, sık sık işimi de değiştiriyordum. Ne yapacaksın? Ele güne karşı rezil olmamalı!

★

Yavaş yavaş rezalet korkusu yüzünden, gündüzleri dışarı çıkmaz oldum. Her caddede, her sokakta, hattâ çıkmaz sokaklarda bile birkaç alacaklımla burun buruna gelmek işten değildi. Ele güne karşı mahçup olmaktansa, bir gece işinde çalışarak gündüzleri görünmemeyi tercih ettim. Hayat bu, insan her şeye katlanmak zorunda...

Arada sırada alaca karanlıkta sokağa çıkmak zorunda kalıyorum. Malûm, evin ihtiyaçları bitmez. Hafızamdan silinmiş birtakım yüzler, loş ışıklar altında beni tanımaya çalışıyorlar. Hattâ aralarında konuşmalar da işitir gibi oluyorum.

— O mu acaba?

— Yok canım, ama çok benziyor...

— Allah kimseyi o namussuza benzetmesin!

— Alçak herife...

— Köpek herife...

İçimden tasdik ede ede kaçıyorum:

— Elbet ya, diyorum, Allah kimseyi benzetmesin o alçak herife... Beni bile!

Malûm ya, ele güne karşı kepaze olursak karım ne der?

Bülent Hikmet ŞEREN

GÖBEKTAŞI

Alarm

Yunan ordusuna alarm verilmiş...

Gayet isabetli, gayet yerinde...

Ne de olsa bir Dokuz eylülü unutmamak gerekir!

Millî Mücadele ruhu

C.H.P. İçel Kongresinde «C.H.P. millî mücadelenin eseridir» denmiş.

Valla orası pek malum değil. Zira çok partili hayattaki C.H.P. nin oportünist politikası bütün aydınları üzmüştür.

C.H.P. nin Millî Mücadelenin eseri olup olmadığı reform kanunlarındaki tutumuna bağlı.

Garip

Bir tatlıcı dükkanında cinayet işlenmiş.

Eşe dosta karşı da ayıp...

Tatlı tatlı yemek varken adam öldürmek neye?

Yanlış geçit

Ünlü bir sahne sanatkârı «Sinema aklımın köşesinden bile geçmiyor» demiş..

Elbette aklının köşesinden geçmez.

Zira bizde sinemanın yolu yatak odasından geçer demiyorlar mı?..

Günahı ne?

Ünlü bir sinema otoritesi:

«Jönlerimiz birer kuklaya benziyor» demiş..

Bırak Allah aşkına kuklaların ne günahı var?..

Kendimize benzetelim

Almanyadaki işçilerimiz suç işlemekten yana rekor kırmışlar..

Ha gayret!..

Bizim dünyaya ayak uyduracağımız yok... Bari dünyayı kendimize benzetelim...

Ufak noksan

Son zamanlarda şu artistlerin bol bol benzerleri ortaya çıkmaya başladı.

Öztürk Serengil'in bilmem kaçıncı eşi Menemende imiş.. Orhan Günşiray'ın filânca yerde...

Şimdi de Ankarada rahmetli Suphi Kaner'in bir benzeri çıkmış...

Yani benzeri benzerine gidiyor.

Bir de şunlar sanatkâra, artise benzeyiverseler....

Mutluluk

Akhisar'da bir adam karısından ayrılışını her yıl kurbanla kutluyormuş...

Dünyada ne mutlu kitşiler var, değil mi?..

Bir mi, bin mi?..

Bir gazetenin başlığı:

«Makarios bir kere daha lânetlendi.»

Anlamadık...

Bir kere mi, bin kere mi?..

M. Samim AKAY

SİNE-İ MİLLET

Burhan Esen

Çıkardığım haftalık kasaba gazetesinin ilânları, mahkeme başkâtibi ile aram açıldığından kesilmişti. İlânsız gazete yürütmek, lokomotifsiz treni yürütmeye çalışmaktan farksızdı.

Gazetenin malî durumunu biraz olsun düzeltmek amaciyle civar ilçelere abone avına çıkmıştım. Elimdeki çantada abone makbuzları ile, öğle yemeğinden artıp ta, akşam yemeğini de geçiştirmek ümidiyle atmadığım peynir kırıntıları ve ekmek parçaları vardı.

İstasyonda trenden indiğimde hava kararmıştı. Çarşıya doğru yürürken eski Halkevi binasının salon kısmında mevcut bir toplantının gürültüleri dışarıya taşıyordu. Parti toplantısı falansa işim işti. Kongreler abone kaydı için en uygun pazar demekti.

Tam kapıdan içeriye adımımı atmıştım ki, dört, beş kuvvetli kol beni yakaladıkları gibi havalandırdılar. Elden ele geçe geçe, alkış sesleri arasında kendimi sahnede, sahnenin üzerine kurulan kürsüde buldum.

— Yanlışlık yapıyorsunuz. Beklediğiniz biri varsa o ben değilim, diye bağırmama kimse aldırış etmiyor, feryatlarım alkış sesleri içinde kaybolup gidiyordu. Ön sıralardan heyecanla ayağa kalkıyorlar:

— Yaşşşşa...

— Varooool!

— Bizi sen kurtaracaksın.

— Sen varken bize cetler, tanklar, toplar vız gelir... Diye bağırıyorlardı. Bu fasıldan ayrı olarak, sahneye atılıyorlar, yanaklarımı, ellerimi, gözlerimi öpüyorlar, daha ateşlileri, parmaklarımı mengene gibi sıkıyorlar, burnumu kulaklarımı ısırıyorlardı.

Sahneye olan hücum arttıkça, benim durumum da kritikleşiyordu. Sarhoş ağızların buselerinden, ellerime yüzüme akıttıkları ispirtolu salyalardan baygınlıklar geçiriyor, içmeden sarhoş oluyordum. Son hamlede elimdeki çanta da parça parça olmuş, iki defa tornistan ettirdiğim sigara kâğıdı inceliğine inmiş bulunan ceketimin sağ kolu da yırtılmıştı. Yırtılan çantadan akşamki menümü teşkil eden bayat ekmek parçaları, peynir kırıkları yerlere saçılmıştı. Ekmek parçaları salonda oturanların üzerine düştükçe:

— Hah, şimdi foyam meydana çıktı. Beni tarikat şeyhi gibi, salyalariyle yıkayanlar, nerdeyse sille tokat tekme yumruk salondan dışarı atacaklardır, diye düşünürken, lehimdeki tezahürat daha da artmıştı:

— Bizim için kuru ekmek yiyen, aç, biîlâç yollara düşen kahraman..

— Sen babamızsın...

— Öl, de, ölelim. Vur, de; vuralım. Kır, de; kıralım...

— Ekmek kırıntılarını toplayıp, Ankaraya gönderelim.

— Ankaraya değil, Amerikaya.

— Çanta ile birlikte müzeye kaldıralım. Gelecek nesiller ibret alsınlar.

Toplantının başkanı olduğu anlaşılan şişmanca bir zat, ortalığı yatıştırdıktan sonra:

— Susun, dedi. Tarihin bağrından kopup gelen eşsiz, değişmez, eskimez, paslanmaz, yıpranmaz, tükenmez, ihtiyarlamaz, ölmez genel başkanımız şimdi sizlere hitap edecek' Kendisine topluluğumuz adına hoş geldin der, önünde hürmet, saygı, en heyecanlı... en ateşli... en coşkun hislerimle eğilirim. Dedi ve önümde (S) şeklini alarak durdu. Hepsi birer dinamit parçası haline gelmiş olan kalabalığa uymaktan, onların arzuladığı şekilde konuşmaktan başka çarem kalmamıştı:

— Aziz, muhterem, kıymetli, kıymalı, peynirli, dere otlu arkadaşlarım... Dedim. Ömrümde ilk defa kürsüye çıkmıştım. Ağzımdan çıkan bu sözleri kulaklarım duyunca, elimde olmıyarak kapının ne tarafta olduğuna baktım. Kapı en azından 1500 kişinin ötesinde idi.

— Yaşşşa...

— Sabaha kadar konuş... Sesleri ortalığı çınlatınca, geniş bir nefes aldım. Karnım tok olsaydı, sabaha kadar değilse bile, birkaç saat bu saçmaları devam ettirebilirdim.

— Gezdiğim, gördüğüm yerlerden, yediklerimi içtiklerimi değil, aldığım havayı getirdim...

Maksadım, topluluğu havasını sezebilmekti. Beni dinleyenler, daha doğrusu, başkasına benzetip de, karga tulumba kürsüye çıkaranlar kimi övmemi, kime sövmemi istiyorlardı? Orta yerden yükselen bir ses bana hedefi işaret etti:

— Havada zehir var, zehir!

Devam ettim:

— Bu zehirli havayı ortadan kaldıracak panzehir sizlersiniz. Bu muzaffer, bu muhteşem, bu Ulvi, bu Lefter, bu Turgay... topluluktur!

Son iki isim alkış sesleri arasında kaynadığından kırdığım pot fark edilmemişti. Midem, daha fazla açlığa dayanamıyarak beni çimdiklemeğe başlamıştı:

— Ben, açım, arkadaşlar dedim. Karnım zil değil, canavar düdüğü çalmaya başladı. Binbeş yüz kişi koro halinde haykırdı:

9 milletvekili Y.T.P. den istifa ederek başka partilere girdiler. (Gazeteler)

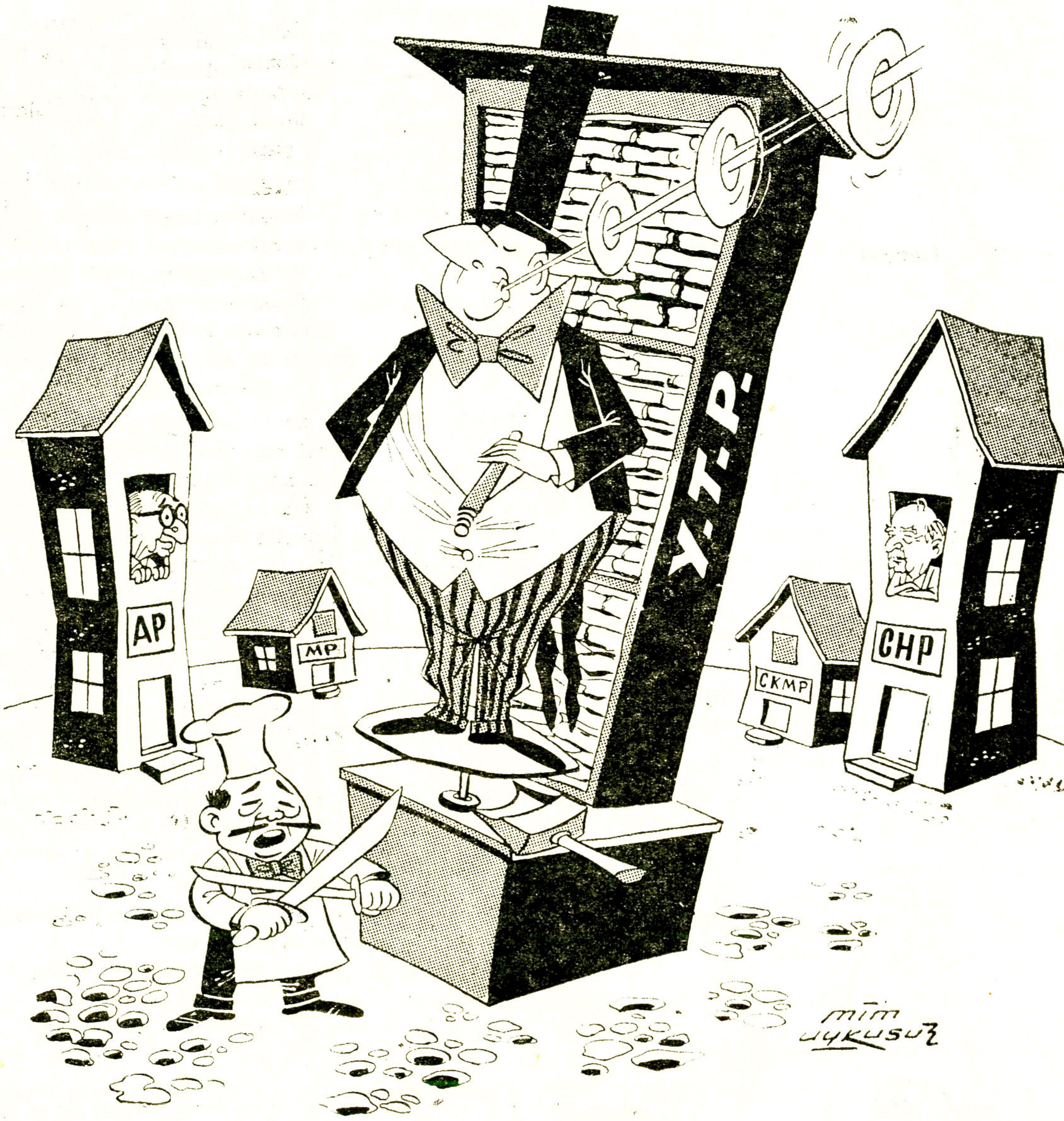

— Haydi... Dönere gelin, dönere!

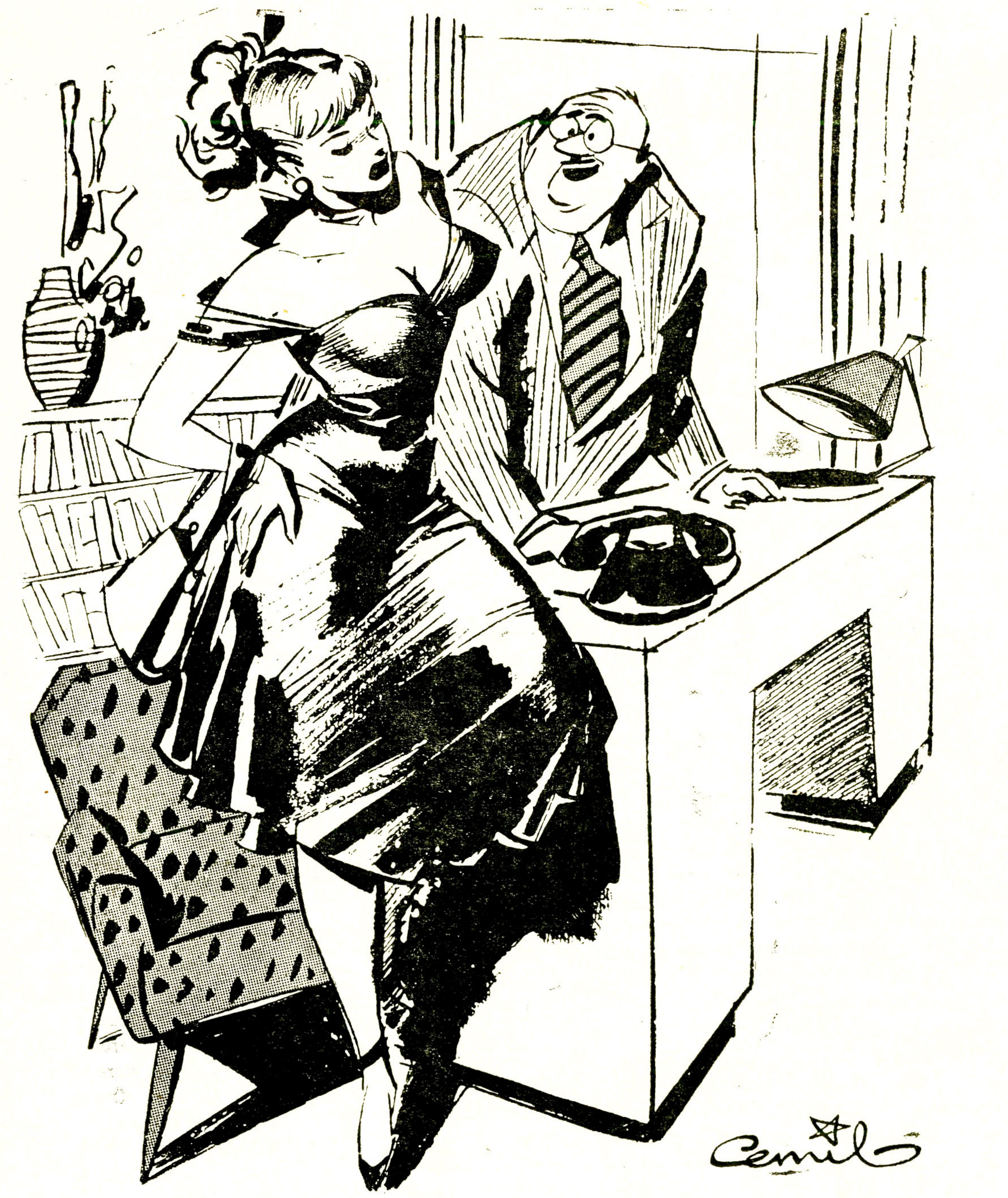

— Lûtfen sekreterim olmayı kabul ediniz... Geceyi gündüze katarak çalışıp sizi memnun edeceğime söz veriyorum!

NEDEN DOLAYI?

Bernard Shaw'ın yanına bir ziyafette tanımadığı güzel bir kadın oturur. Kadının öbür yanına da üstadın hiç sevmediği bir edebiyat münekkidi oturmuştur. Bir ara Shaw kadının kulağına iğilerek:

— Şu yanımızdakini görüyor musunuz, der. En nefret ettiğim adamdır..

Kadın kızarıp bozarır ve:

— Fakat üstad, o adam benim kocamdır, cevabını verir.

Shaw bozuntuya vermez.

— Biliyorum, der. Zaten o sebepten dolayı ondan nefret ediyorum ya...

— Hepimiz açız. Açlıktan öleceğiz!.

Aç oldukları belliydi. Tok olsalar bu deli saçmalarını dinlemezlerdi.

— Bütün Türkiye aç! Dedim. Amerikanın buğdayları bize yetmiyor. Amerikalılar biraz daha tembellik edip te, Büyük Okyanusu toprakla doldurup, elde edecekleri araziyi ekip biçmezlerse, bu tembel insanlar yüzünden biz burada birbirimizi yeriz...

O kadar şiddetli alkış koptu ki, gürültüden salonun pencerelerinden bir kaçının camı kırıldı. Salonun bir köşesinden:

— Dinsizlere aman yok! Diye bir ses yükseldi. Konuyu dine kaydırmamı istiyorlardı. Pilâğı değiştirmem gerekiyordu:

— Pek muhterem, aziz din kardeşlerim. Amerika, Rusya füzelerle fezaya mı çıkıyor? Sesten hızlı giden uçaklar yapılıyor, denizaltılar mı inşa ediliyor. Ey ümmeti Muhammet, sakın onlar gibi olalım, onların yaptıklarını biz de yapalım diye kafa ve kol yormayın. Biz müslümanlara küffarı taklit etmek günahtır.

Onların jetleri varsa, bizim de jet hocalarımız var. Onlar ses duvarını aşıyorlarsa, bizim üfürükçülerimiz de nefes duvarlarını aşmaktadırlar. Onlar füzelerle gökyüzüne adam gönderirlerken, biz füzesiz gökyüzüne başbakanlar, bakanlar bile gönderdik! Dünya işini terk edip, ibadetle günahlarımızı affettirmeye çalışalım. Sizin dünyada yapacağınız tek iş, oylarınızı sandığa atmaktır. Ötesine karışmayın...

Ön sıradan bir ses daha çınladı:

— Halkevi, Devrim ocağı, köy enstitüsü adı altında komünist yuvaları her yanı sarıyor. Daha susacak mıyız?

Mesele nazikleşiyordu ama, konuşmam lâzımdı. Hem de bu kalabalığa uygun şekilde. Aksi takdirde, şimdi beni alkışlıyanlar, maskem düşünce, ellerini kullanacakları yerde ayaklarını harekete geçirerek beni tahta kurusu gibi ezebilirlerdi:

— Her yanımızı saran komünistlerle mücadele edelim. Günde 8 saat ağlayıp 16 saat somurtmayanlar, sinemaya, tiyatroya gidenler, çarşafsız sokağa çıkan kadınlar, namaz kılmıyanlar, merhumun partisinden olmıyanlar, muska yazdırmak dururken doktora gidenler komünisttirler. Oylarınızla iktidarı ele aldığımız gün, imam hatip okullarından gayrisini kapatacaz! Atatürk bizimle beraberdir. Yaşasın Atatürk!

Kürsünden inmemle beraber, topluluğun omuzları üzerinde yükselmem bir oldu. Elden ele, omuzdan omuza vere vere beni tekrar kapının önüne bıraktılar. Halkın sırtına binmek, ne uçağa, ne de hususî arabaya binmeye benziyordu. Sine-i milletin tadı hiç birinde yoktu.

Halkın omuzlarından inmek, yere indikten sonra da iki cılız bacağın üzerine yürümeğe çalışmak, zor geliyordu insana... **Burhan ESEN**

Belki biliyorsunuzdur ama, bu fıkranın bugünlerde tekrar olunmasında sayısız faydalar vardır:

Bektaşi günlerdir ete hasretmiş. Doğanını almış, av bulmak ümidiyle kırlara açılırken bir evliya türbesine rastlamış.

— Erenler, büyücek bir av ihsan et de sebeplenelim...

Diye başlamış duaya. Daha dua bitmeden, gökte, koca bir kuş kanat çırpmaya başlamaz mı? Bektaşi doğanını salıvermiş avı haklasın diye. Gelgelelim, iki dakikalık bir mücadeleden sonra, av yerine doğan düşmüş yere cansız olarak!

Bektaşi evliyaya dönmüş:

— Erenler, demiş, kerametine diyecek yok ama, lâfı tersinden anlıyorsun!

★

İkinci fıkra, pek eskilerden... Gene de işe yarar:

Damüstünde

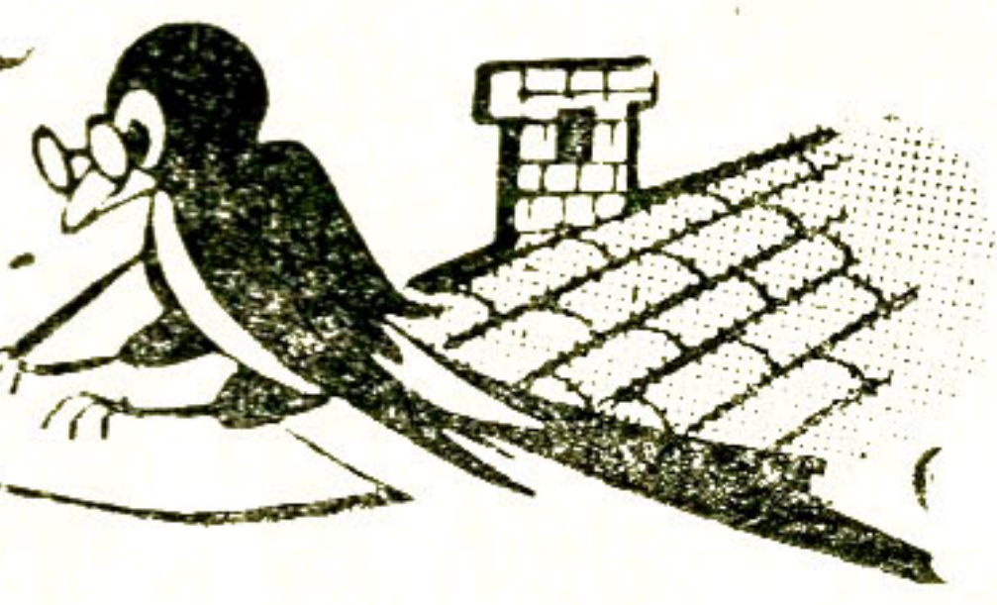

Ayyaş ve beynamaz şairlerden Ebû Nevvas, bir gün camie girmiş ve başlamış namaz kılmaya... Herkes şaşırmış tabiî...

— Zahir adamın öleceği geldi, namaza başladı...

Demişler. Şaşanlardan biri, sormuş:

— Bu namaz neden icabetti ya Ebû Nevvas?

Ebû Nevvas:

— Hiiç, demiş, semaya garip bir haber gitsin diye namaz kıldım!

SAKSAĞAN

olmaz olmaz deme

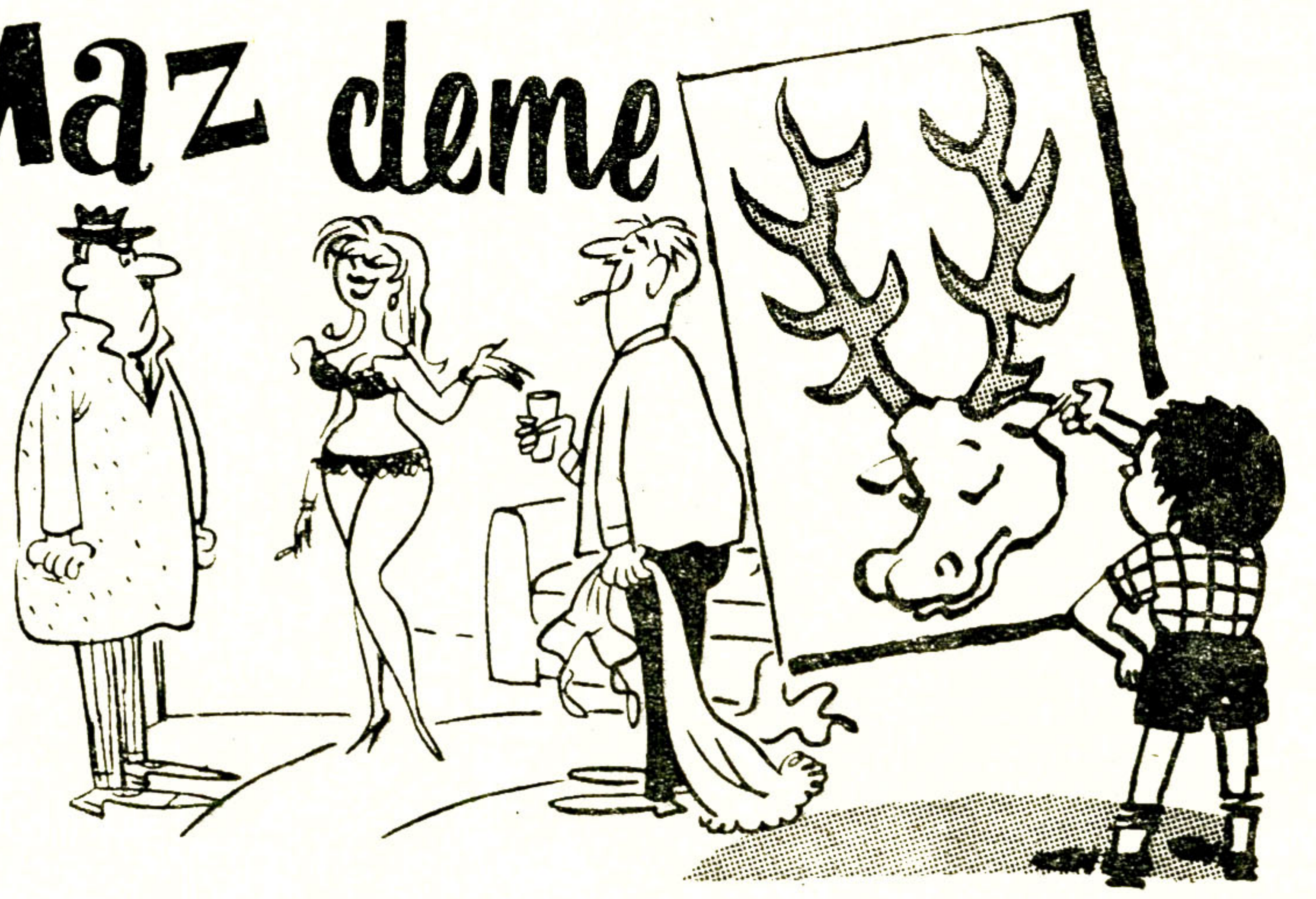

Aralarında «şiddetli geçimsizlik» başlamadan önce, yani karı kocanın birbirleri hakkında «ne nazik adam!», «Ne uysal kadın!» dedikleri günlerde ,bir akşam kadın kocasına:

— Zühtü, beni kaybedersen ne yaparsın? diye sormuştu.

Zühtü ciddî olmıya çalışarak:

— Bu nasıl söz karıcığım, demişti. Ama mademki sordun söyliyeyim: Sensiz kalınca aklımı kaybederim gibi geliyor bana...

— Evlenir misin?

— Haaa, bak! Aklımı kaybederim dedimse yeniden evlenecek kadar değil canım.

Ve karşılıklı makaraları koyvermişlerdi.

Şimdi o günler çok geride kaldı. Zühtü karısından ayrılalı tam üç yıl oldu. Küçücük bir oğlan çocuğu ile yapayalnız kalmasına rağmen, —dosta düşmana karşı— aklını kaybetmediğini gösterdi, evlenmedi

Evlenmesine evlenmedi ama, «cinsi lâtif» ler'e ve sair dünya nimetleriyle alış verişini kesmemişti. Kısa zamanda İzmir'in Karşıyakasında adı «Çapkın Zühtü» ye çıktı ve bir daha da inmedi.

★

Sizlere, Zühtü Özkurt'un namı diğer «Çapkın Zühtü» nün serüvenlerinin en ilginç olanını anlatacağım.

Bir gün Karşıyaka Rayegân sokaktaki evinden çıkmış, iskeleye doğru ilerlerken kızıl saçlı, tatlı esmer tenli, güzel bir kadınla karşılaştı. Kadın —onu daha fazla tarife hacet yok— bilet almak üzere gişeye yanaşmıştı. Zühtü çevik adımlarla öne geçti. Gişedeki adama:

— Alsancak için iki bilet, dedi.

Alsancak körfezde vapurun uğrayacağı ilk iskele idi. Kadın bu mânasız ataklık karşısında sesini çıkarmadı. Biraz da gururu okşanmıştı galiba... Gülümseyerek çantasını açtı ve bilet parasını adama uzattı:

— Buyurun, dedi. Nazik bir insansınız, teşekkür eedrim...

Zühtü bu gibi hallerde hiç de yapılmıyacak bir şey yaptı, uzatılan parayı alıp cebine attı.

İstisnasız hemen herkesin bu davranışı centilmenliğe yakıştırmadığını biliyorum. Fakat kadınlar tuhaf mahlûklardır. Beklediklerinin aksine bir durumla karşılaştıkları zaman «tahrik» olurlar. Ezelden beri, örtünmek iç güdüleridir onların. Gerçekleri çırılçıplak görmekten hoşlanmazlar.

Neyse efendim, Alsancak'ta vapurdan indiler. Kadın bir arkadaşını ziyarete gideceğini söyliyerek ayrılmak istedi. Zühtü bir randevu koparabilmek için türlü diller döktü... Binbir dereden su getirdi. Kadının «susamış» olduğunu bilmişti sanki..

Nihayet kızıl saçlı kadın:

— Mademki pul kolleksiyonunuzu o kadar methediyorsunuz, dedi. Pek âlâ, gelip göreceğim...

Zühtü evin adresini yazıp verdi ve ayrıldılar.

★

Randevu saati yaklaşa dursun, Zühtü hazırlıklarını tamamladı. Traş oldu, petrol renginde damalı spor elbisesini giydi. Aynada dudakları üstünde incecik bir çizgiden ibaret bıyıklarını gözden geçirdi.

İçinden:

— Tamam, dedi. Yalnız yapılacak bir şey kaldı. Evdeki yumurcağı uzaklaştırmak...

Oğlu içerdeki odada ders çalışıyordu. Usulca yanına gitti. Göz ucuyla ne yaptığına baktı. Oğlan defteri önüne açmış, hayvan resimleri çiziştirmekle meşguldü.

Gene içinden:

— Köftehora bak, dedi. Zamanını boşuna harcıyor, resim yapıyor...

Çocuğun başını okşadı. «Nasıl bir bahane bulmalı?» diye düşündü.

— Cengiz, seninle iftihar ediyorum oğlum. Her vakit böyle çalış e mi?

Çocuk sesini çıkarmadı. Kalemi ağzına sokup emmeğe başladı.

— Eh, mükâfatı hakettin. Hadi sana para vereyim de sinemaya git!...

Cengiz babasının yüzüne bakmadan:

— Baba, dedi. Bütün filimleri gördüm ben. Program haftaya değişecek...

Kolundaki saat, elifi elifine randevu saatini gösteriyordu. Zühtü hâlâ bir sebep bulup yumurcağı «sepetliyememişti.» Kaybedilecek vakit yoktu doğrusu... «Kadınların randevularına geç gelişleri bazan işe yarıyor.» diye düşündü.

Çocuk küçük su dökmek için dışarı çıkar çıkmaz, komidinin gözlerini aradı. Güçbelâ bir zarf bulabildi. Tekrar aradı, kâğıt yoktu. Aceleden ve öfkeden titreyen elleriyle Cengiz'in defterinden bir yaprak yırtıp zarfa koydu ve kapadı.

Oğlan dönmüştü. Babasının elinde zarfı görünce sordu:

— Baba, mektup mu aldın?

— Hayır, yazdım!

— İyi, yarın okula giderken ben atarım...

Zühtü sertçe:

— Bu mektup yarın gönderilmiyecek! dedi.

— Ya, ne vakit?

— Şimdi... Sen gidip sahibine vereceksin... Anlaşıldı mı?

Zühtü dolmakalemini çıkartıp zarfın üzerini yazdı:

Hasan Sazak
1368 inci sokak No. 201
Güzelyalı»

Hatırına gelişigüzel takılan bir adı ve adresi yazıvermişti işte. Bunu yaparken güttüğü gaye oğlanı 2-3 saat için evden uzaklaştırmaktı. Güzelyalı, İzmir'in uzak ve kıyı bir semtiydi.

★

Çocuk vapura atladı, Konakta indi. Bir otobüsle Güzelyalı'ya geçti. 1368 inci sokağı buldu. Ev numaralarına bakarak yürümeğe basladı. Sağlı sollu taradığı halde 203 numaraya rastlayamadı. Sokak 160 numarada son buluyordu. «Babam, aceleyle yanlış yazmış olmalı» diye düşündü.

Bu sırada yanından yaşlıca, kaba saba görünüşlü bir adam geçti.

Çocuk sordu:

— Amca, Hasan Sazak'ı tanıyor musun?

Adam su içen tavuk gibi bir süre gökyüzüne baktı, gözlerini kırpıştırdı ve:

— Burada böyle bir kimse yok, dedi.

Çocuk diretti:

— Var amca var... Olmasa babam mektup yazmazdı ona...

Adam merak etmişti. Çocuğun elinden zarfı alıp baktı. Başını iki yana salladı.

Zarf, —her zarf gibi— tükürüklendiği halde yapışmamış, açık duruyordu. Adamın kaba saba olduğunu söylemiştik ya... Meğer görgüsüzmüş de... Açık zarfın içindeki kâğıdı çıkardı, baktı... Fakat bir şey göremedi.

— Gözlüğümü yazıhanede unutmuşum, dedi. Sen bak bakalım, ne yazıyor burda...

Bu sefer çocuk alıp baktı. Bakaı bakmaz da:

— Aaaa! diye bir feryat kopardı. Geyik resmi... Benim yaptığım geyik... Boynuzlara bak!...

Adamın içine kurt düşmüştü. Gözleri bir süre çocuğun yüzüyle elindeki mektup arasında gidip geldi. Her sabah suratı asık, neşesiz görünen karısı, bu sabah nedense oldukça telâşlı ve sevinçliydi. Hattâ kocasiyle şakalaşmıştı bile...

Kendi kendine:

— Bu işte bir iş var! diye söylendi.

Trafik aksaklıkları yüzünden otobüsler tren gibi diziliyor :

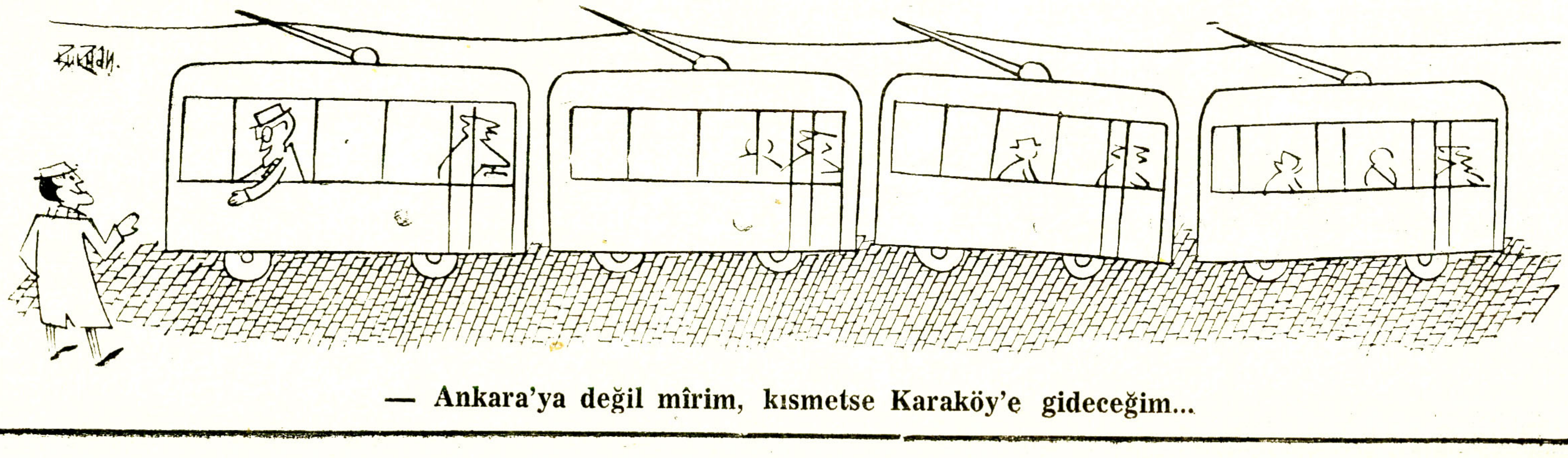

— Ankara'ya değil mîrim, kısmetse Karaköy'e gideceğim...

Sedat Nuri'nin 25 yıl önce çizdiği bir karikatür :

— Üç kat kösele koy...
— Spor mu yapacaksın?..
— Dairelerde evrak takip edeceğim!..

★

Saatler ilerlemişti. «Çapkın Zühtü» ile kızıl saçlı güzel neşeli dakikalar geçiriyorlardı.

O anda yatak odasının kapısı vuruldu. Zühtü yataktan fırlayarak:

— Kim o? diye seslendi.

Çocuk:

— Benim babacığım! diyordu. Ben Cengiz... Bir adam seni görmek istiyor...

Zühtü şaşırdı. Ne yapmak gerektiğini kestiremedi.

Kadın soğukkanlılıkla:

— Bunda korkacak ne var canım? dedi. Git bak bakalım kimmiş?

Daha sözünü bitirmemişti ki, kapı birdenbire açıldı. Adam alı al, moru mor içeriye girdi. Bir elinde... Zarfı tutuyordu.

Zühtü sapsarı kesildi. Kadın ise istifini bozmadı. Dostunun kulağına eğilerek:

— Telâş etme, dedi. Bu benim kocamdır... Fakat dehşetli miyoptur... Ne yap yap, onu, yatağa yaklaştırmamağa çalış!...

Mustafa YALÇINER

— Nasıl ama, yaptığım şakaya bayıldın değil mi?..

DÖRTLÜKLER

Bir katre içmeden ah, muhabbet ırmağından
Yandı ciğerlerimiz, eyledin bizi harab...
Bir kadın göbeğinden, bir dilber dudağından,
Biz fakir kullarının nasibi yok mu yarab?..

Bir bağ vermişsin yarab, içinde melek huri,
Çırçıplak gezerler de, biz dönüp bakamayız.
Bir yandan ev kirası, bir yandan kasap Nuri,
Derdinden oturup da iki tek çakamayız!

Gönlümde bir sevda var, her sevdadan derindir,
Bir alev kadar sıcak, gökler kadar serindir...
Ruhumdaki bu sevda, ne göğün, ne yerindir,
Doğacak güzel güne gebe gecelerindir!..

Ey felek, rastgelene silleni sallama, dur!
Hatâyı büyük işler, küçük günahkâr olur...
İşlenen günahların caiz ise cezası,
Sana vurma diyemem, fakat hak edene vur!..

Namık Kemal ŞENAY

AÇIK TEŞEKKÜR

Yıllardanberi çekmekte olduğum, zalim hastalığın zalim pençesinden, zamanında teşhis koyarak, millî serveti zarara sokmaksızın, röntgensiz, acılarımın, böbreklerimdeki çok ince kumlardan ileri geldiğini bilerek, yakın ilgi ve tedavisiyle beni bu büyük acıdan kurtaran, Komadakomaz Hususî Hastanesi, Dahiliye mütehassısı büyük, çok büyük insan, sayın Cafer Yaşatmaz'a,

Mahir parmaklarının tuttuğu, bir bıçak darbesiyle karnımı baştan aşağı yararak, içinde ne varsa bir çuval gibi ameliyat masasına boşaltan, bıçağı kadar keskin bakışlariyle, o kadar organ arasından, incecik kum tanelerini pertavsızla bulup çıkaran, organları yerine yerleştirirken birkaç tanesini dışarda unutmasına rağmen, beni yaşatmak mucizesini gösteren, Hastane operatörü ulu insan, sayın Kâzım Kasapbaşı'na,

Yalnız aybaşlarında hastaneye uğradığı için, yüzünü hiç görmediğim hastane baştabibi, çok sayın Recep Başıbulanık'a,

Ameliyat masasında beni bayıltmağa uğraştığı halde, bir türlü bayıltamayıp, âleti kontrol için yüzüne taktığında kendisi bayılan, ayılınca da bu hâdiseye hiç kızmamak nezaketini göstererek, âleti başıma çarpmakla beni bayıltan, çok nazik narkozcu doktor Bahri Baygın'a,

Ameliyattan birkaç saat sonra, çektiğim büyük ıstırabı anlayarak, yatağıma kadar gelip, benimle tavla oynamak zahmetine katlanan baş asistan Osman Dübeş'e,

Ameliyattan önce olsun, sonra olsun her an hatırımı sormak zahmetinde bulunan, sadece acılarımı unutturmak için, gece gündüz, tıbbiyedeyken tavladıkları kızları bana bir masal gibi anlatmak lûtfunu esirgemeyen, asistan doktor Kerim Tavlar'a,

Kaybolan saatı yüzünden, ben de dahil bütün hastaları, azarlamak zahmetine katlanan, saatini evde bulunca, bizden ayrı ayrı özür dilemek kibarlığını gösteren, sayın hastane başhemşiresi Naciye Zilli'ye,

Ameliyattan sonra doktorun sıkı sıkı tembihlerine rağmen, benim büyük sıkıntımı görerek, insan üstü bir cesaretle, buzlu su bulup, bana eliyle kana kana içirten, unutamıyacağım insan koğuş hemşiresi Elif Yufkayürek'e,

Hastaneden çıkınca kendisini evlendireceğime söz verdiğim halde, bir türlü inanamıyarak, sevinçten isteri nöbetleri geçiren, bu iyiliğimi hiç unutmıyacağını, geceleri uykumdan uyandırıp bana tekrarlamak alicenaplığını gösteren hastabakıcı Arife Tokgöz'e,

Yemeğin en yağlı tarafını, bizzat yamağıyla, bana göndermek olgunluğunu gösteren, sayın ahçıbaşı Mahmut Tombul'a,

Hastaneden çıkacağım gün, bana arabanın kapısını açarak binmeme yardım eden, çok hassas insan, kapıcı Abdürrezzak Malamat'a,

Ayrıca istemiyerek unutmak kabalığında bulunduğum, bütün hastane personeline, hastaneyi yapana, yaptırana, temelini kazana, bahçesine, yoluna, telefon tellerine alenen teşekkürü bir borç bilirim.

MIGIRDIÇ ÇOKYAŞA

NOT : İlân parası, operatör ve dahiliye mütehassısından peşin olarak alınmıştır.

Muzaffer İZGÜ

— Karanlıkta birdenbire karşıma çıkınca, korkudan kendimi kollarının arasına atıverdim!

KADIN İÇİN...

★ Kadın, zehirli bir öksedir. Ruhlarınızı yakalamak için şeytan bu ökseyi kullanır.

Saint Cyprien

★ Kadın tabiatın güzel bir hatasıdır.

Milton

★ Kadın insan cinsleri arasında bir mahlûk olarak sayılamaz.

Cujas

★ Kadın, fena ne varsa hepsinin beteridir.

Euripide

★ Evlilik, bu tabiatın kurduğu bir tuzaktır.

Schopenhauer

★ Evliliğin mes'ut olabilmesi için kocanın sağır, kadının kör olması gerekir.

D'Aragon

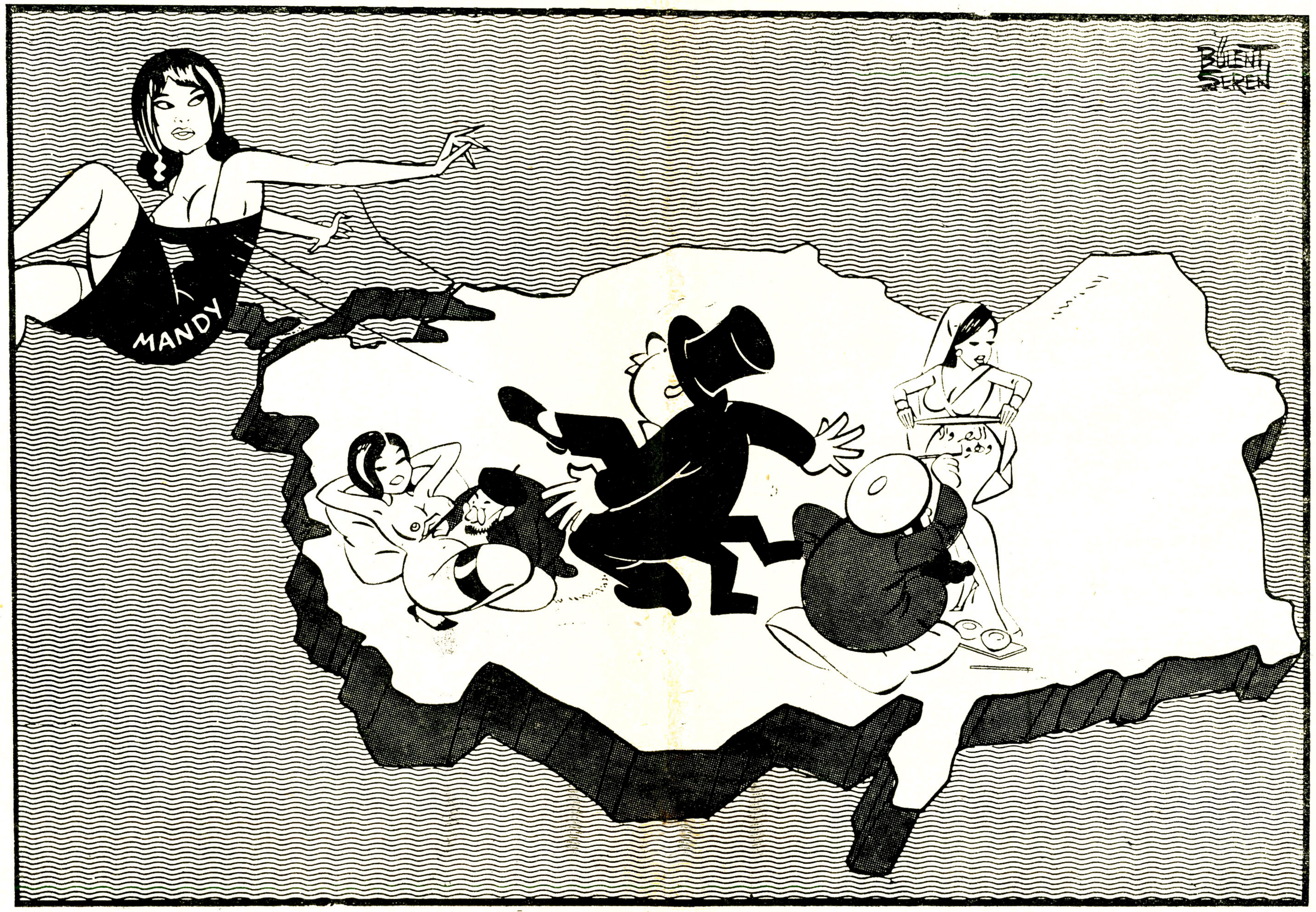

«FAZİLET MÜCADELESİ»

— Aldırma, kocamdır... Böyle zamanlarda rahatsız etmek için mahsus çalar!..

ÖLÜRLERKEN...

★ İşte sana bir kese altın! Kafamı canımı acıtmadan kes...

Duke of Manmouth

(İdam edilirken cellâda..)

★ Başım o kadar incedir ki, onu gövdemden ayırırken böbürlenemiyeceksin...

Sir Thomas More

(İdam edilirken cellâda...)

★ Emri okurken üç gramer hatası yaptınız...

Marquis de Faveres

(Kendine ölüm kararını okuyan subaya..)

★ Gençlik! Sizi affediyorum!

1. ci Richard

(Chafuz kalesini kuşattığı zaman kendisini yaralıyan okçuya...)

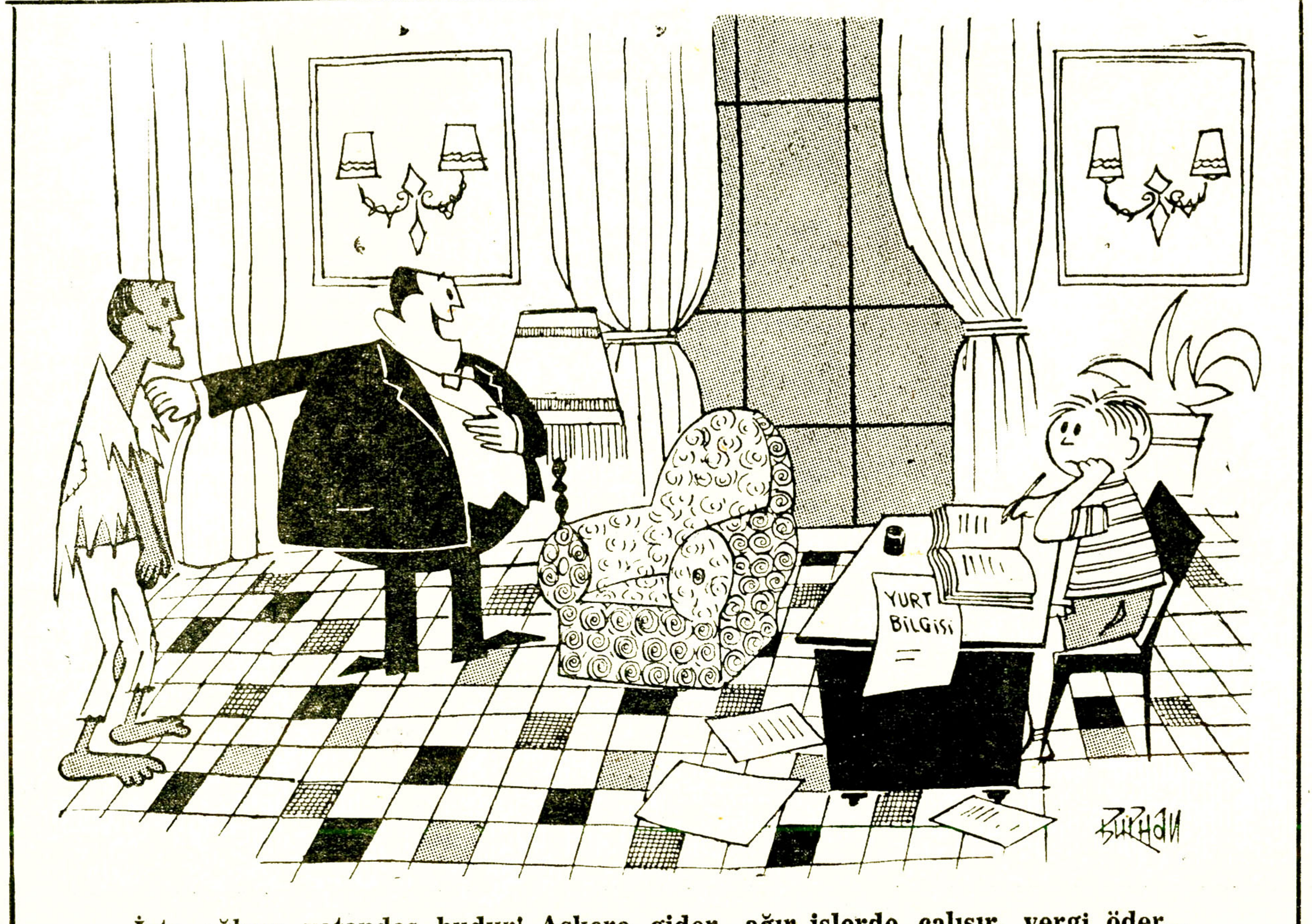

— İşte oğlum, vatandaş budur! Askere gider, ağır işlerde çalışır, vergi öder...

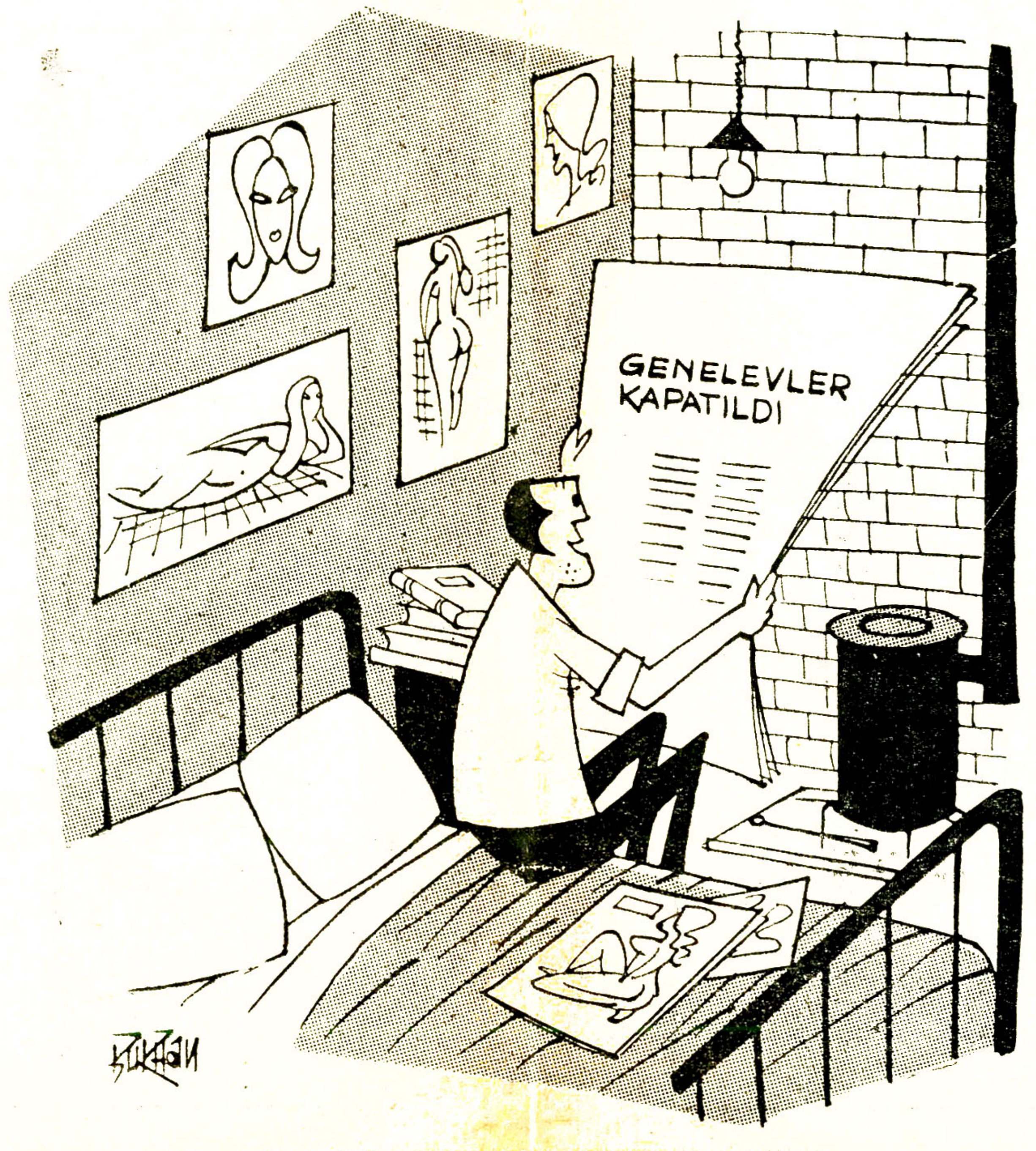

— Bize de bekâret kemeri dağıtsınlar bari!

Pakistan'dan gelen yavru file kaloriferli daire verildi :

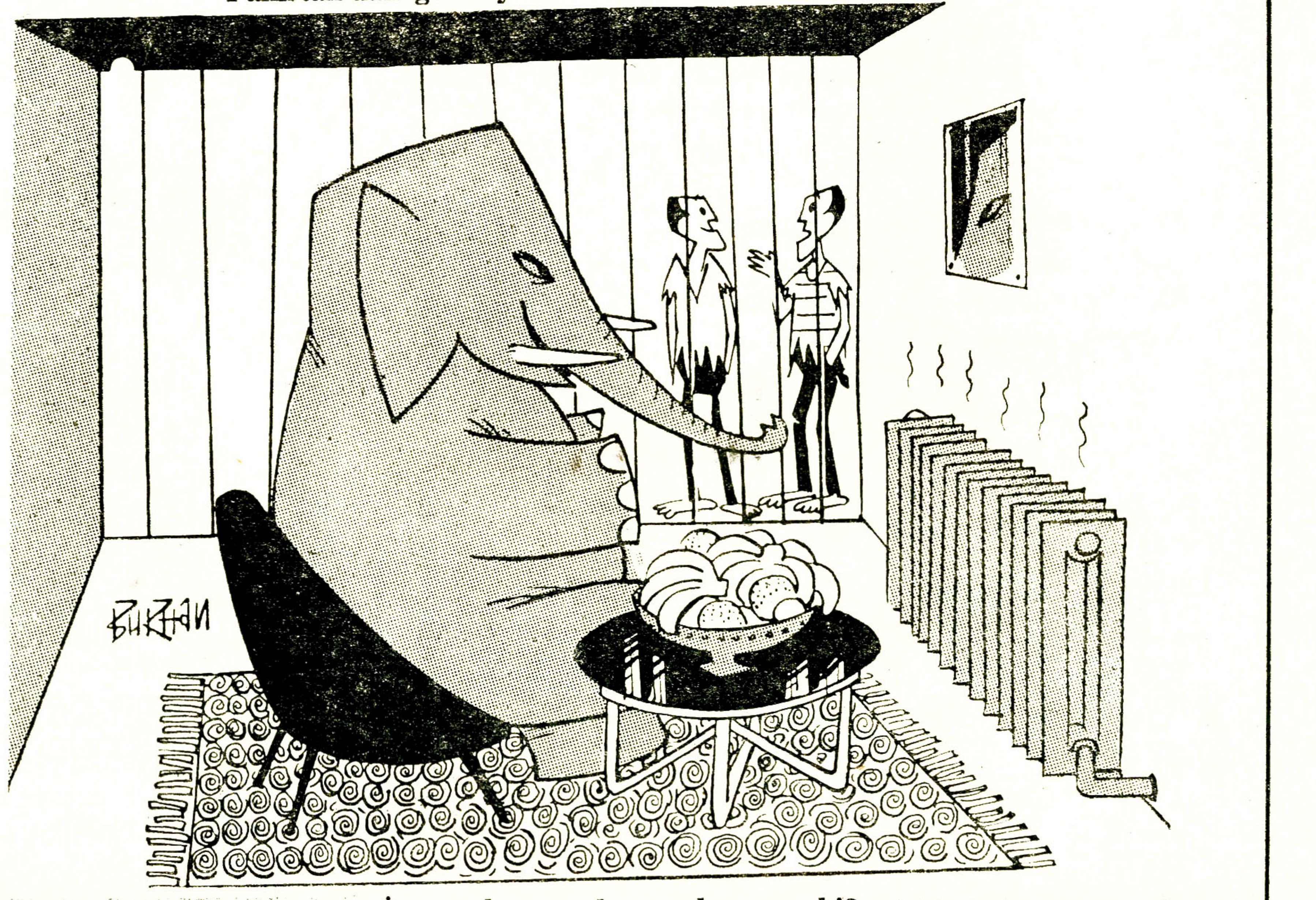

— İnsan olmuşuz da ne olmuş sanki?..

Bahar geldi, tabiat uyandı :

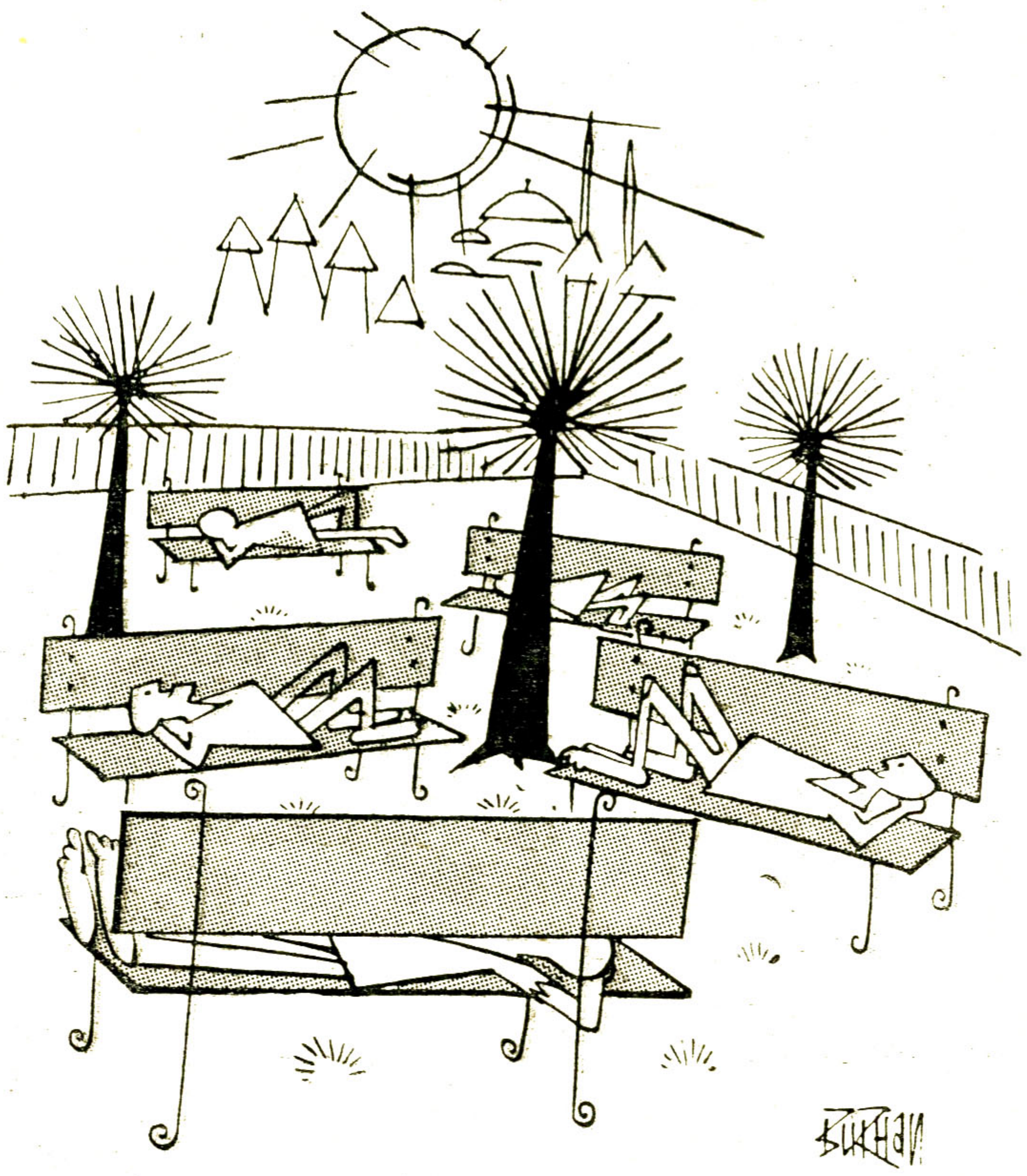

— Eh, artık biz uyuyalım!

Çapkın Karacaoğlan

— XXIII —

Çıktım yücesine seyran eyledim 20
İnip aşkın deryasını boyladım
Şu cahil gönlümü sende eğledim
Yatalım sevdiğim gel bazı bazı

Küçüktenberi sen benimsin derdin
Şu cahil gönlümü eğlerim derdin 16
Arar tenhalarda söylerim derdin
Yatalım sevdiğim gel bazı bazı

Terketmişim vatanımı yurdumu
Geceler de yitirmişim uykumu
Bir zaman göremem usul boyunu
Yatalım sevdiğim gel bazı bazı

Karac-oğlan bunu böyle söyledi
İnip aşkın deryasını boyladı
Şu cahil gönlümü sende eğledi
Yatalım sevdiğim gel bazı bazı

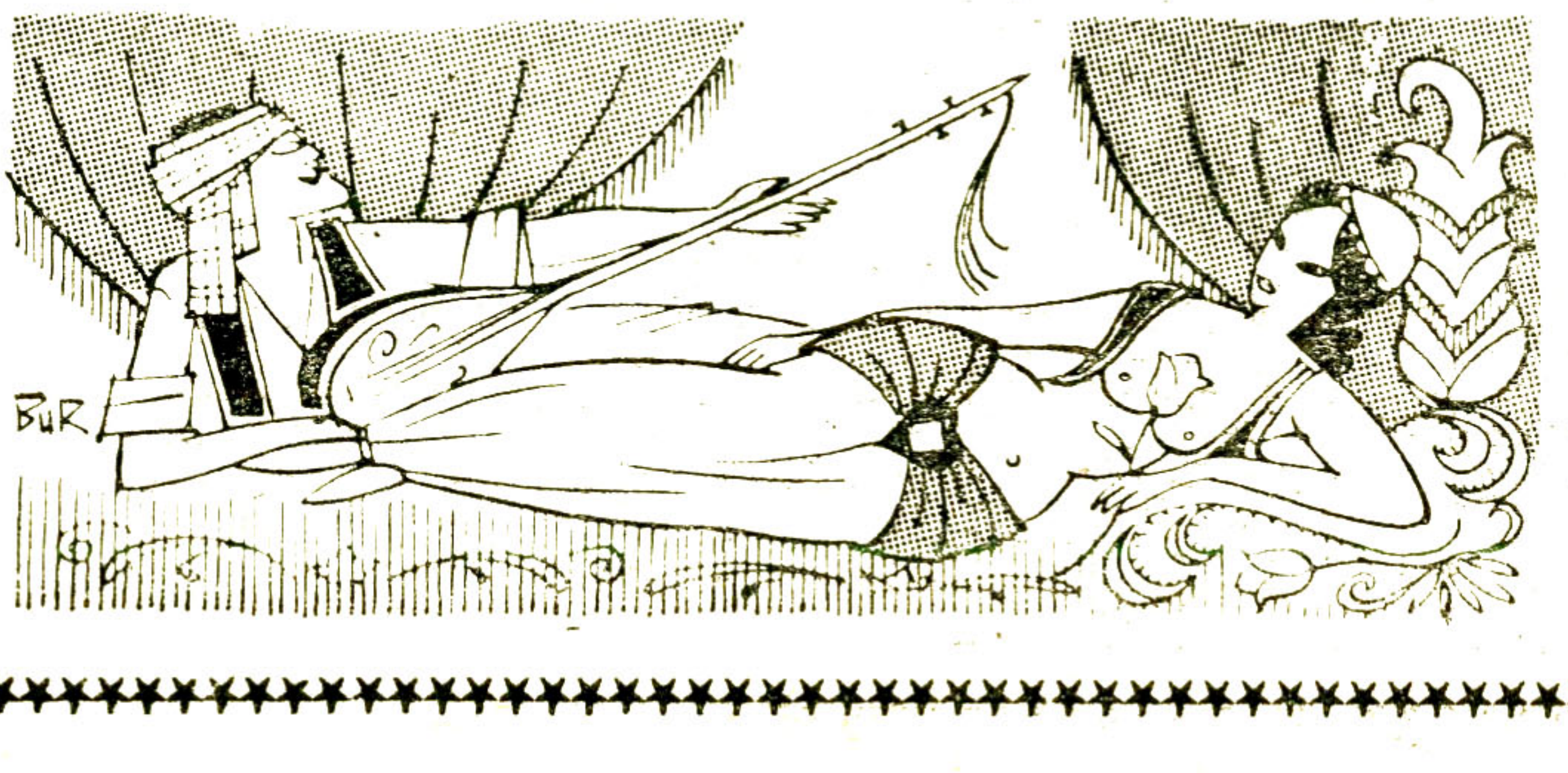

bir zamanlar maziye bak...

BALIK ÇOK AMA...

Abdülhamid'in Cebi Hümayûn kâtiplerinden biriyken, Padişahın ölümünden sonra vazifesine nihayet verilen ve hasisliğiyle mâruf Mehmet bey, bir gün Fatih'ten geçerken, bir balıkçıya uğradı. Balıkların fiatını sordu. Balıkçı:

— Uskumru yirmi para, istavrit on para, kolyos çift okka otuz para!

Diye cevap verdi.

Mehmet bey durakladı:

— Pahalı, dedi, kolyosu çift okka yirmi paraya alalım, olmaz mı?..

Balıkçı kızmıştı:

— Olur mu be büyükbaba, dedi, şu mübareğe bak, diri diri! Allah milyonlarca balık vermiş kullarım yesin diye, buna da söz olur mu?

Mehmet bey bu sözler üzerine balıkçıdan daha fazla kızmıştı:

— Amma konuştun be oğlum, dedi, âmenna ve saddakna, ben de biliyorum denizde balık çok... Çok ama, bende o kadar para yok!

ne kadar şendiiiik!

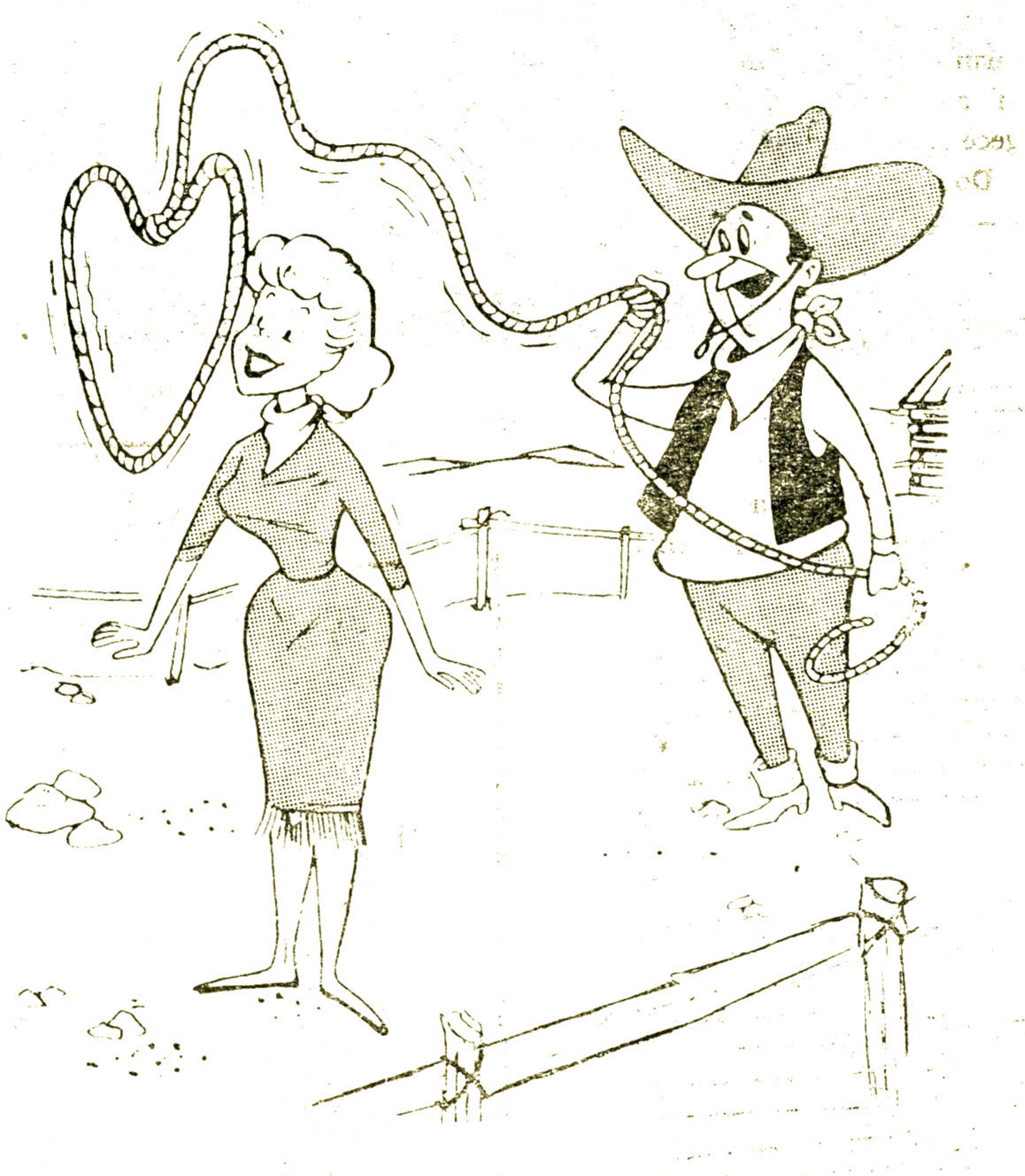

KOVBOY AŞKI!

BENİ BEŞER, BAZAN ŞAŞAR

★ Madam Sevigné, zamanında çok rağbet gören ünlü trajedi yazarı Racine'nin çabuk unutulacağını, bir de kahve tiryakiliğinin tarihe karışacağını söylemişti...

Racine'nin trajedileri hâlâ oynanır. Kahve tiryakilerine gelince, bilâkis çoğalmakta.

★ Filozof Kant 1812 de neşrettiği kitapta «kırlangıçlar kışın suya girip saklanırlar.» diye yazmıştı.

Halbuki kırlangıçlar kış aylarında sıcak ülkelere giderler.

Murtaza

Orhan Kemal'in en güzel Romanı

— 23 —

Kadın artık şahlandı:

— Abe ne dersın sen? Ne demek olamaz evlâtımız?

— Olamaz! dedi Murtaza.

— Peki ama ne içın?

— Sorarsın bir de ne içın?

— Sorarım, helbet..

Çevrelerini hemencecik alıvere. hemşerilerine öfkeyle bakıp, bu çevrelenişe büsbütün içerliyerek:

— Soramazsın be kakavan! diye bağırdı. Yoktur benım soyumda hırsıız!

Kadın alındı:

— Benım? Var mi benım soyumda?

— Yo mi?

— Var mi? Söyle var ise!

İçini derin derin çeken Murtaza, şu çevrelerini alan hemşerilerinin önünde karısının hırsızlıktan Alasonya'da yakalanıp hapis yatan «Asan dayısı» ndan söz açmak istemiyordu. İstemiyordu ama, kadın da çenesini kapatıp sussa ya! Hayır, başlamıştı gene cırcıra dilli düdük gibi:

— Süyle, var mi? Var ise süyle!

Gözü Doç Ali'ye ilişince büsbütün içerledi. Herif kocaman, ablak yüzüyle sırıtıyordu. Postahanede memurluk yapmak benzemezdi kurs görmüş, disiplini sıkı bekçiliğe, hem de şimdiki «Favrika içleri gece kontrolluğu» na! Postahanede memurluk kolaydı. Al mektuplarını vatandaşların, yapıştır pulunu, bas damgayı, at yanındaki kâat sepetine. Ama gece kontrolluğu?

Doç Ali:

— Söyle, varsa bir bildiğin söyle!

Demeseydi, belki de Doç'u, Yorgi Mustafa'yı, Topal Salim'i, Bayram'ı filân unutup karısını kolundan çekecekti oradan. Ama Doç, meydan okurcasına «— Söyle, varsa bir bildiğin söyle!» deyince tepesi attı:

— Seni ilgilendirmeyen hususatlara karışma!

Doç hem postahanede memur, hem de Orta Ticaret'ten mezundu. Murtaza gibi hâlâ Yunanistan türkçesiyle konuşmuyordu.

— Seni ilgilendirmeyen hususatlara denmez! dedi.

Murtaza'nı kocaman burnu morardı ve uzadı:

— Bana ders öğreteceksin?

— Sana da, senin babana, amıcana da!

— Bana bak Doç! Karıştırma amucami!

Doç, kabaran bir horoz gibi sokuldu:

— Bakarım sana... Ne var?

— Olmaz hakkında iyi sonra!

— Ne olur?

Gerçekten de ne olur, ne olabilirdi? En iyisi uzatmamak. Uzatmamak ama, şu dünkü çocuğun dayatması...

Göğsünden itmişti şimdi de:

— Ne olur be?

— İtme göğsümden! dedi Murtaza.

Doç gene itti.

— Abe itme derım sana!

Doç gene.

Murtaza çıldıracak kadar öfkelendiyse de, Doç'un sapartasını yemişti az önce. Oğlan yeni yetişme, dünkü çocuk ama, çok güçlüydü. Bereket araya Murtaza'nın karısı girdi, Doç'a:

— Ali, dedi. Ne yaparsın? Şükür hemşeriyiz hepimiz. Amucana karşı...

Doç akraba hatırı sayardı ama, gene de:

— Bırak be yenge, dedi. Hatırını sayarım senin, anlamaz!

Bu gene koydu Murtaza'ya:

— Hatırını sayarsın karımın, ilişmezsın bana demek? dedi.

Dok kükremişcesine bir atıldı üzerine:

— Ne sanarsın ya? O benim yengem!

— Benim da karim! dedi.

— Şu haline bak kadının. Ulan sana vardı, dünya zindan kesildi fıkaraya be! Oğlun sana karşı, çocukların sana karşı, hemşerilerin sana karşı. Ne sanıyorsun kendini deli!

Murtaza kızıp öfkeleneceğine acı acı güldü ama gururluydu. Demek karısı, büyük oğlu, çocukları, hemşerileri ona karşıydı? Elbet olacaklardı. Çünkü hiç biri bilmezdi vazife nedir, disiplin nedir... Görmemişlerdi kurs, almamışlardı sıkı terbiye büyüklerinden!

Başını salladı:

— Olsa idın benım vazifemde, sülemezdın büle, dedi.

Doç gerçekten kızmıştı:

— Olmak istemem, çomar! dedi.

Buna da kızmadı Murtaza:

— Çomaar? Helbet çomarım şükür. Ama vazifemın çomari!

«— Vazifemin çomarı» sözü kahveyi kahkahalarla güldürmüştü ki, ne de olsa kocasına gülünmeğe razı olmayan kadın Murtaza'yı kolundan çekmek istedi. O direndi:

— Abe ne çekersın kolumdan?

— Yürü, dedi kadın.

— Nereye?

— Gidelım uğluna!

Kolunu karısının elinden sertçe çekti:

— Abe bilmezsın kocani? Gider mi o kari sözüyle kenefe bile?

Gene kahkahalar.

Kadın zorla çekip kahveden çıkardı.

O gün bakkaldan ekmek çaldığı için tevkif edildiğini öğrendiği oğlunu aramadı. «— Benim uğlum kalabilir aç. Benim uğlum tükürür kan, ama dememeli kan tükürdüm. Yedım demelı kızılcık, içtım kızılcık şerbeti!»

Sonraları içerlemeğe başladı oğluna. «— Merhaba Murtaza efendi» deseler, «— Oğlun bakkaldan ekmek çaldı da tevkif edildi değil mi? Yazık sana yazık. Kendin gördün kurs, aldın sıkı terbiye büyüklerinden, lâkin yetiştirememişsin ciğerpâreni!» demek istiyorlar gibi geliyordu.

Selâmları falan almaz oldu. Oğlunun hırsızlığı koydukça koydu. Bir gün ardında karısı, büyük oğlu, mahallelisi, hattâ Doç Ali ile ötekiler... gitti mahkemeye. Tam da muhakeme başlamak üzereydi. Oğlu suçlu yerinde, sargılar içinde oturuyordu. Murtaza onu orada görünce şahlanarak üstüne yürüdü. Jandarmalar tutmasalar çocuğu parçalayabilirdi.

— Bırrakın, diye bağırdı. Abe bırrakın benı. Naaz olur da benım evlâtım, ciğerpârem eder hırsızlık!

Hâkim, savcı, jandarmalar falan...

Bas bas bağırıyordu oğluna karşı:

— Abe bilirsın babani? Ölür acından, demez üldüm. Tükürür kan, der içtım kızılcık şerbetı! Yazıklaaar olsun sana, ül, geber!

Savcılık gerekli soruşturmayı yapmış, çocuğun açlık dolayısıyla bir cahillik ettiği kanısına vardıktan başka, bakkal bile dâvasından vazgeçmişti. Amme dâvasını düşürmeğe çalışıyorlardı.

Murtaza'yı zorla yatıştırıp usulen sorgusunu yapacaklardı. Ama o, alabildiğine morarmış, sivrilmiş burnu, ufalmış gözleri, şişkin göğsü, içeri çekik karnı, esas vaziyette duruşuyla alabildiğine ciddiydi. Gözleri hâkimin gözleri içine dikildi... Sanki «Değişmez düşman» a, onun ciğerini sökecekmişçesine bakıyordu.

(Devamı var)

ALTMIŞ YILLIK ÇİZGİLER

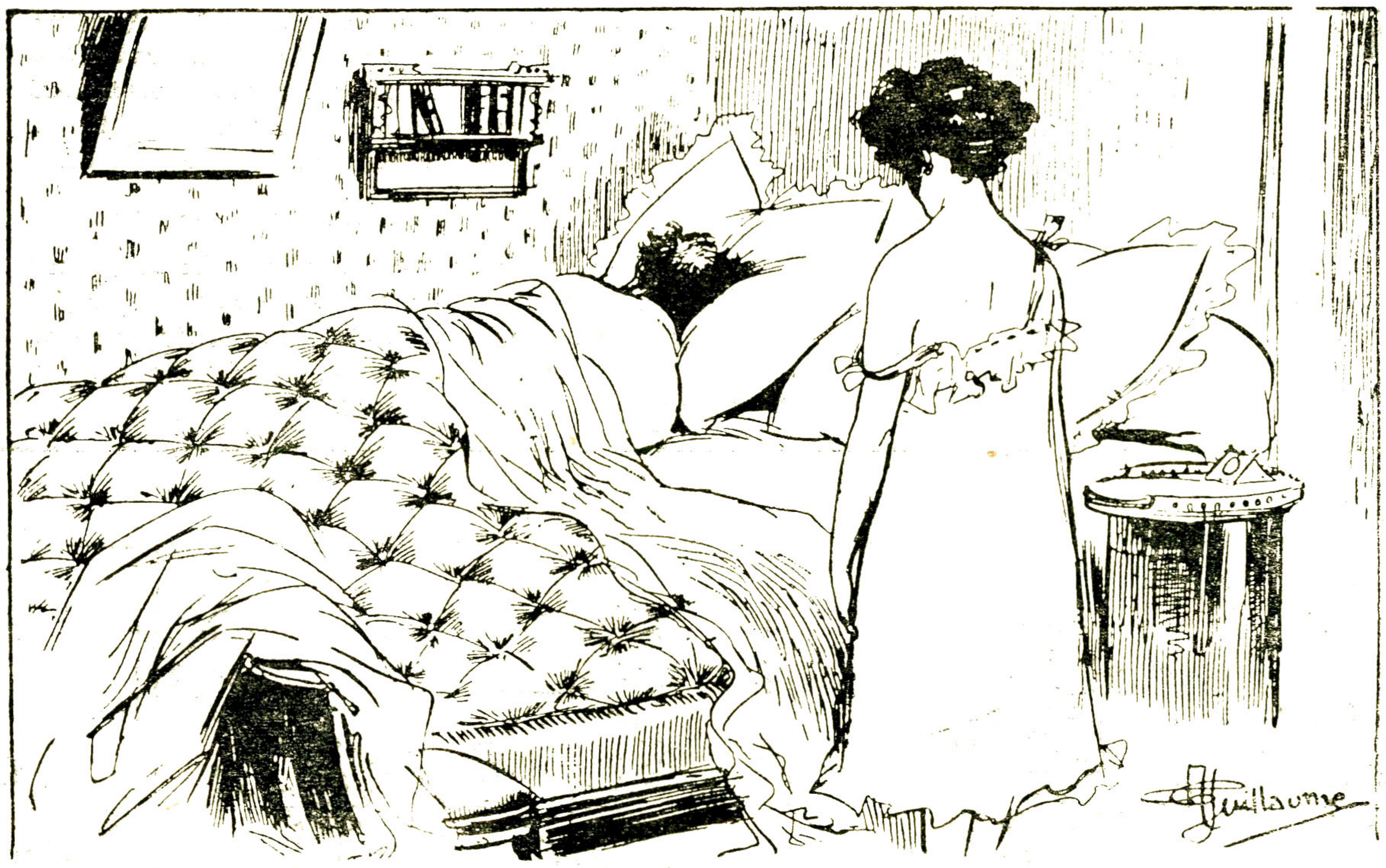

— Neden uyuyorsun?..
— Rüyamda tekrar seninle yatmak için!

Önce şarap..

Musiki üstadlarından Gluk'e sormuşlar:

— En çok neyi seversiniz?

Gluk:

— Üç şeyi severim, demiş. Para, şarap ve şeref...

— Nasıl olur? Demişler. Şeref, para ve şaraptan sonra mı gelir?

Gluk şu cevabı vermiş:

— Para ile şarap satın alırım. Şarap ilhamımı artırır, zekâmı cilâlar. Zekâmdan da şeref doğar...

Ne demeli?

Genç kadın hastabakıcılığa yeni başlamıştı. İlk defa ameliyatta bulunuyordu. Hastayı bayıltmak için doktor eter istedi. Dışarı çıktı, elinde bir tokmakla döndü:

— Doktor, dedi. Eter şişesini bulamadım. Şu tokmak aynı işi görmez mi?

Zenci aklı

Sakalı beline kadar uzamış bir misyoner papaz, Afrikada vahşi bir kabilenin eline düşmüştü. Vahşiler bu acaip kılıklı papazı hayretle seyrettiler.

Bir kaç gün sonra zenciler saçsız sakalsız genç bir seyyah yakaladılar. Kabile reisinin karşısına çıkardılar. İçlerinden biri:

— İşte reis, dedi. Adamın karısını da yakaladık...

YAZISIZ

Dünya'nın Neşesi

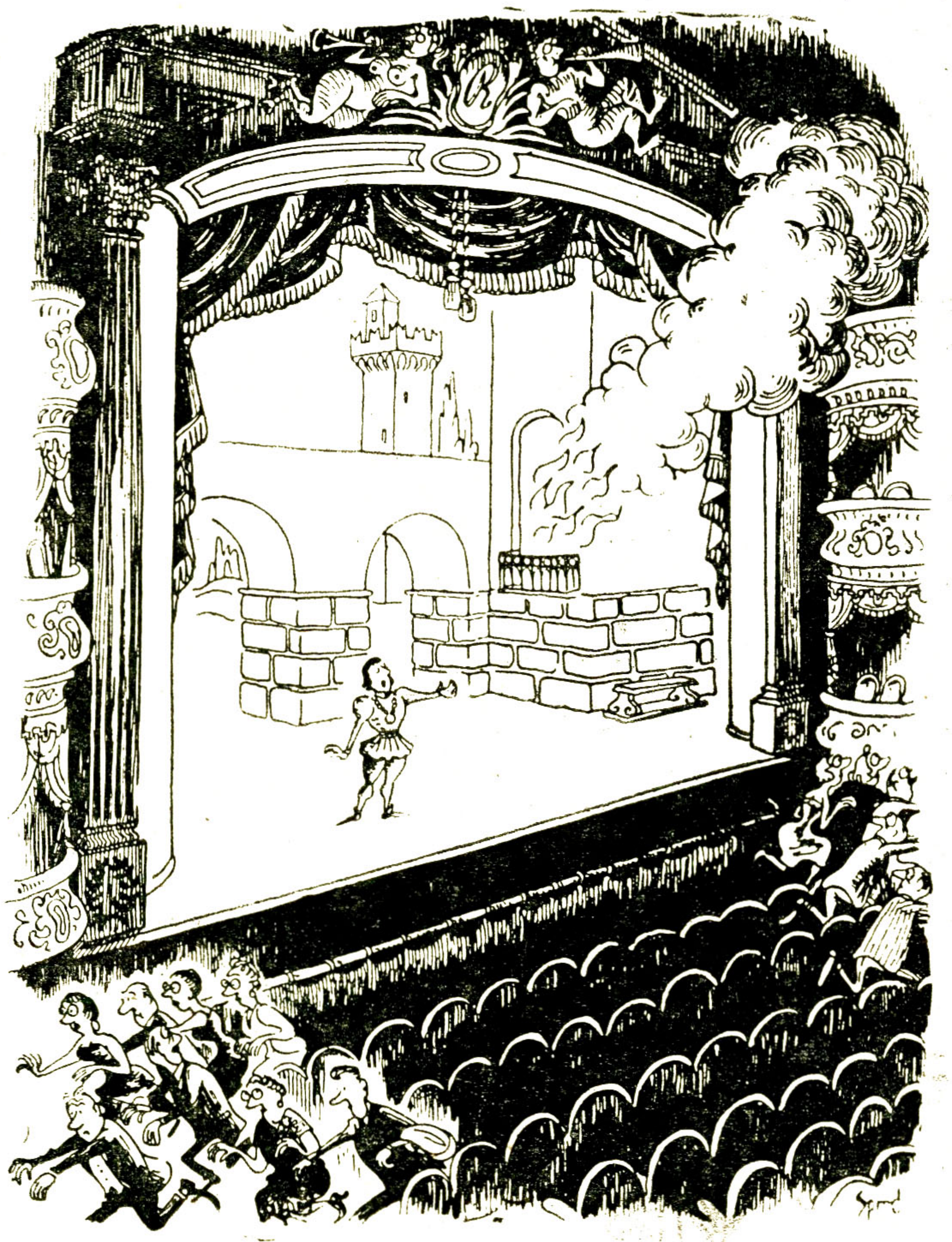

YAZISIZ

İŞSİZLİK..

İş yerlerinden biri, bir işçiye ihtiyacı olduğu için gazeteye ilân vermişti.

Ertesi gün, akşama doğru, yırtık pırtık elbiseli, saçı başı dağınık bir genç patronun karşısına dikildi:

— Efendim, bir işçiye ihtiyacınız varmış. İlânı görüp geldim.

Patron bu pejmürde kıyafetli adamı şüpheyle süzdü. Bir süre düşündükten sonra:

— Bir işçiye acele ihtiyaç var, dedi. Şimdiye kadar senden başka müracaat eden olmadı. Seni işe almak mecburiyetindeyim.. Yoksa halin hoşuma gitmedi...

Delikanlı şu cevabı verdi:

— Benim bu halim bir şey mi? Siz dışardakilerin halini bir görmeliydiniz asıl? İçeriye önce girebilmek için sabahtan beri dövüşüyoruz...

— Benim için yandığını söylüyor, tutuşmasın diye çağırdım sizi!

Bana verin!

Sekreter kız müdüre:

— Siz yokken karınız telefon etti, dedi. Size öpücükler gönderdi..

Müdür gülümseyerek:

— Ah, ah, çok iyi... Bana verin onları hemen...

Telâşın sebebi

Bir Marsilyalı evlenir. Merasimden sonra evlerine giderken karısı:

— Bilsen, der. Bir an evvel evimize kavuşmayı ne çok istiyorum...

Erkek şu cevabı verir:

— Ya! Öyle mi? Senin de mi ayakkabıların sıkıyor?..

Doğru söze ne denir?

Tarihte nükteleriyle meşhur zarif kadınlardan madam Stael, bir toplantıda:

— İyi ki dünyaya erkek olarak gelmedim, demiş.

Erkek dostlarından biri sorar:

— Neden madam?

Madam Stael:

— Zira o zaman mutlaka bir kadınla evlenmek gerekecekti...

Matem

Bir düğün merasiminde, küçücük bir kız çocuğu annesine sordu:

— Neden anneciğim, gelinin elbisesi beyaz?

— Beyaz neş'e ve saadet alâmetidir de andan...

— Ya siyah?

— Matem alâmetidir.

Minik kız başını salladı:

— Ne ayıp anne, dedi. Bak, Güvey matem elbisesi giymiş...

KALENDER NİYAZİ

Çizen : **BURHAN SOLUKÇU**

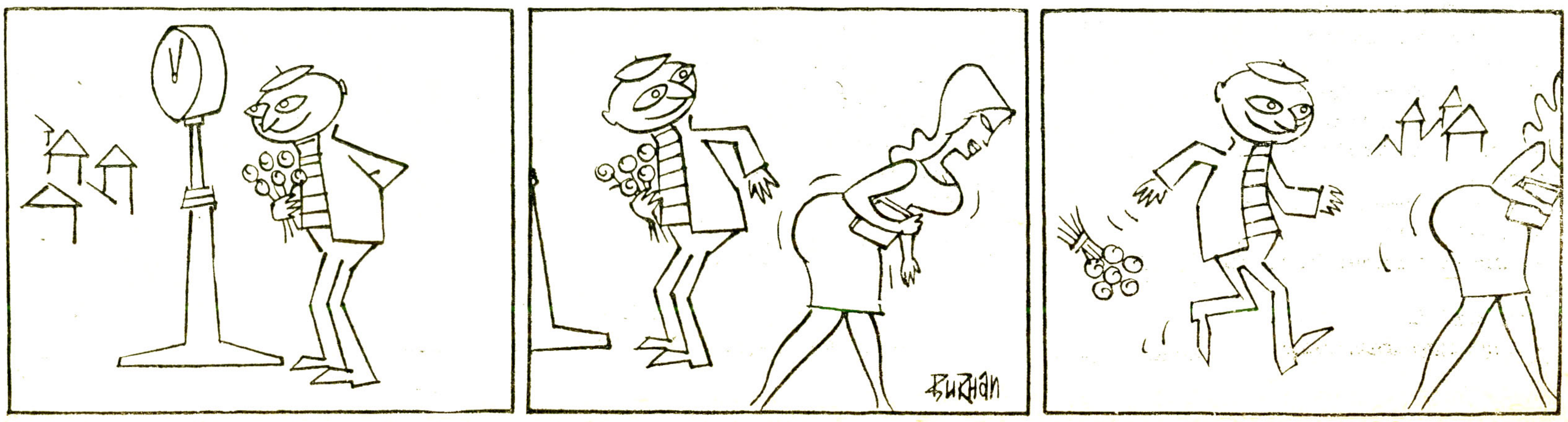

İKİ ÇALGICI

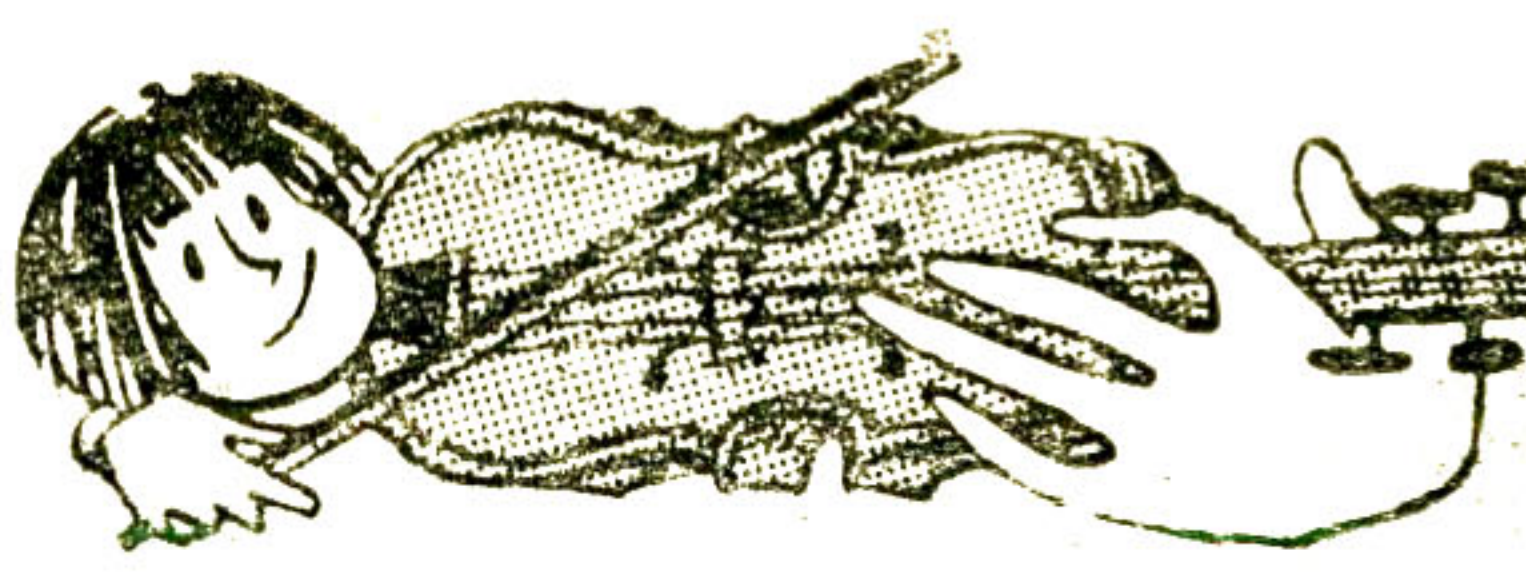

BÜLENT SEREN

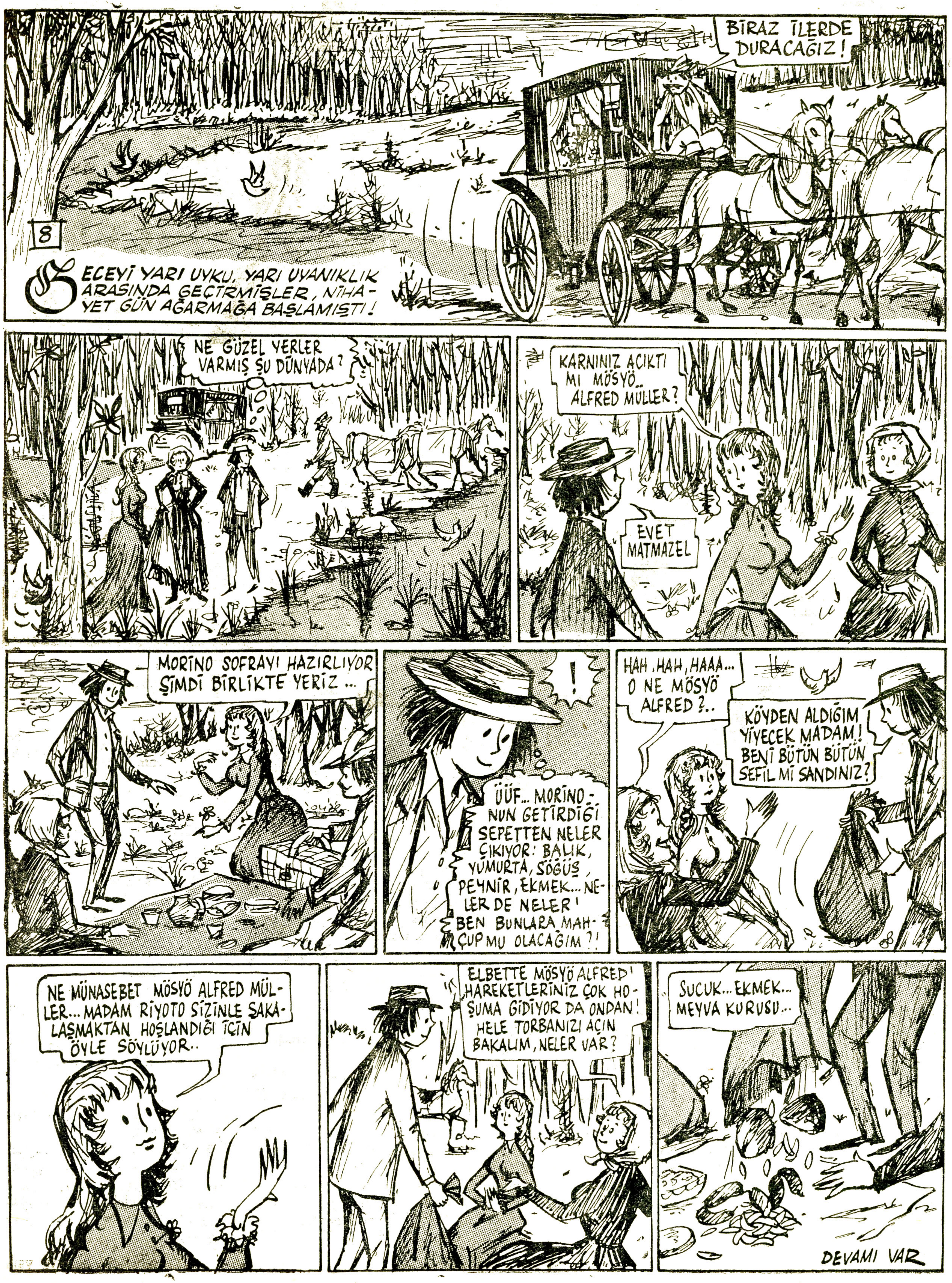
BİRAZ İLERDE DURACAĞIZ!
8
GECEYİ YARI UYKU, YARI UYANIKLIK ARASINDA GEÇİRMİŞLER, NİHAYET GÜN AĞARMAĞA BAŞLAMIŞTI!
NE GÜZEL YERLER VARMIŞ ŞU DÜNYADA?
KARNINIZ ACIKTI MI MÖSYÖ ALFRED MÜLLER?
EVET MATMAZEL
MORİNO SOFRAYI HAZIRLIYOR ŞİMDİ BİRLİKTE YERİZ...
!
ÜÜF... MORİNO-NUN GETİRDİĞİ SEPETTEN NELER ÇIKIYOR: BALIK, YUMURTA, SÖĞÜŞ, PEYNİR, EKMEK... NELER DE NELER! BEN BUNLARA MAHÇUP MU OLACAĞIM?!
HAH, HAH, HAAA... O NE MÖSYÖ ALFRED?..
KÖYDEN ALDIĞIM YİYECEK MADAM! BENİ BÜTÜN BÜTÜN SEFİL Mİ SANDINIZ?
NE MÜNASEBET MÖSYÖ ALFRED MÜLLER... MADAM RİYOTO SİZİNLE ŞAKALAŞMAKTAN HOŞLANDIĞI İÇİN ÖYLE SÖYLÜYOR..
ELBETTE MÖSYÖ ALFRED HAREKETLERİNİZ ÇOK HOŞUMA GİDİYOR DA ONDAN! HELE TORBANIZI AÇIN BAKALIM, NELER VAR?
SUCUK... EKMEK... MEYVA KURUSU...
DEVAMI VAR

Eğlencelik Eğlencelik

BULMACA

Hazırlayan :
SEVİL BİLEN

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1								■	
2					■		■		
3								■	
4			■		■				
5				■					
6		■					■		
7						■			
8									■
9					■				

SOLDAN SAGA :

1 — Kıbrıs hakkında Londrada yapılan üçlü anlaşmanın adı. 2 — Birleşmiş miller Genel Sekreterinin adı (türkçe okunuşu), tersi: ateş. 3 — Batıda yılda bir defa neşredilen panoramik bir kitap. 4 — Tersi kemiğe yapışık, bir nevi tiryakinin içtiği. 5 — Eski bir Türk devleti, Amcabeyin yeğeninin soyadı. 6 — Bazı abuk sabuk konuşup halkı ifsat eden, bir nota. 7 — Boğa güreşlerinin yapıldığı yer, çoğumuz ondan mahrumuz (giyime ait). 8 — Parti liderlerinde bulunmıyan. 9 — Ona tarif gerekmez, gazetelerin can damarı.

YUKARDAN AŞAĞI :

1 — Orta Amerikada bir devlet. 2 — Atletizm yapan, gülmek (fransızca). 3 — İstiyerek boyun eğiş, acele. 4 — Dişilere ait olgunluk hali, tersi: kötü. 5 — Amaç yerine de kullanılabilen eski bir terim. 6 — Cambazların tehlikeli numaralar yaptıkları yer, bir sıfat eki. 7 — Temiz olmıyanların üzerinde bulunur; bazı yüzlerde vardır. 8 — Takma saç. 9 — Albay (batı dilinde).

GEÇEN HAFTAKİ :

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	M	A	N	D	Y	■	M	İ	S
2	A	N	A	■	O	K	U	M	A
3	K	İ	B	A	R	A	D	A	M
4	A	B	E	■	G	R	İ	■	S
5	R	A	K	K	A	M	■	S	U
6	İ	L	A	■	N	A	D	A	N
7	O	■	R	A	■	K	O	Ç	■
8	S	İ	■	Ş	E	■	K	A	N
9	■	Ş	I	K	L	A	■	K	E

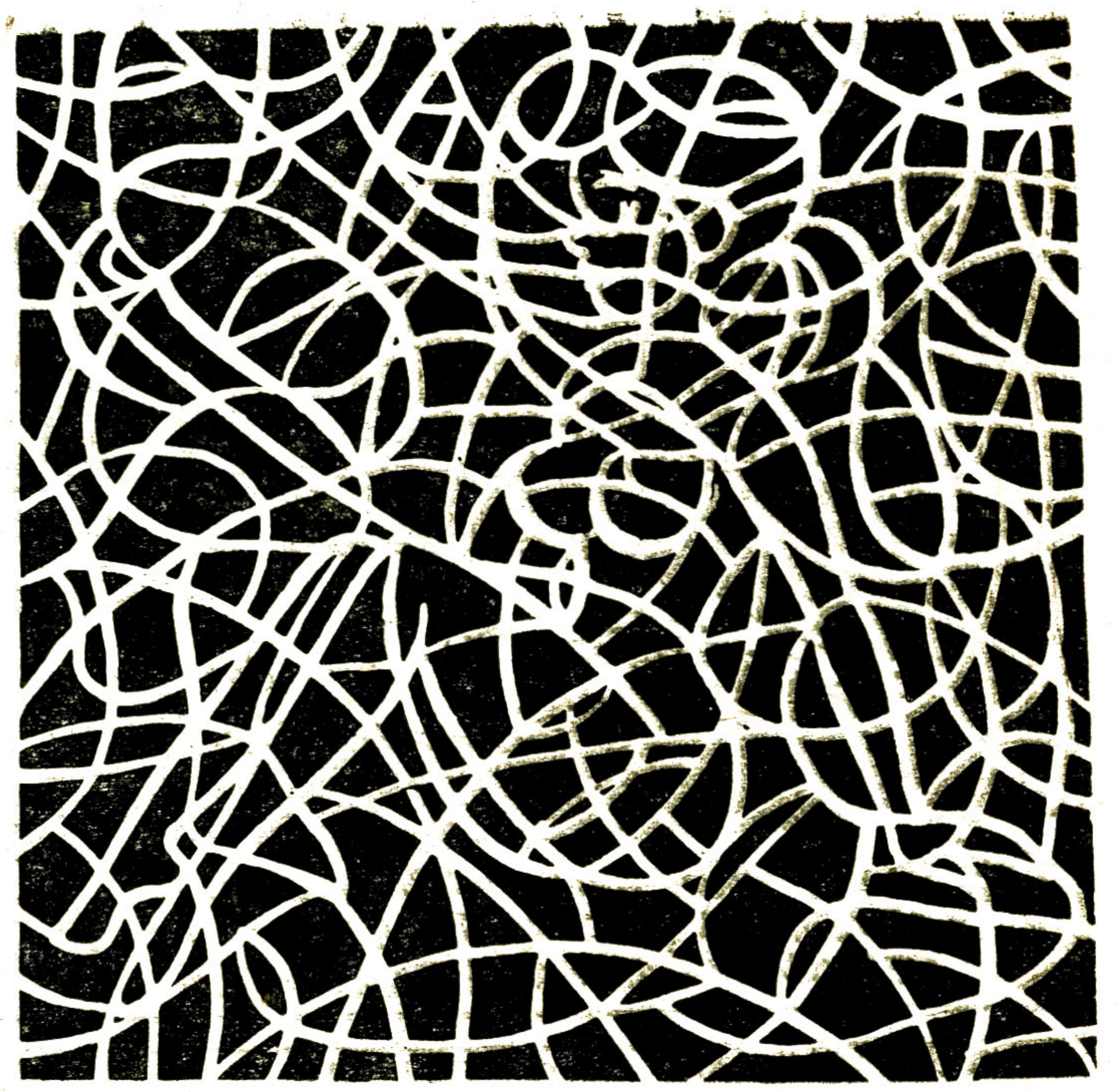

GİZLENEN KADINLAR

Yukarıdaki beyaz çizgilerde çıplak bir kadın oturuyor... Bakalım bulabilecek misiniz? Bulamazsanız haftaya görürsünüz!

★

Geçen haftaki gizlenen kadını da yandaki resimde görüyorsunuz...

KOLEJLİ KOCA

Giovanni Guareschi'den: Vedat G. Üretürk

— 23 —

— Size inanıyorum, bay Debray; ama kanun kanundur: evlendik, birlikte yaşamalıyız ve çoluk çocuğumuz olmalıdır. Karı-koca sevişirse herşey çok kolaydır; sevişmediler mi güçlükler başlar.

Camille:

— Ama ben sizi seviyorum, diye karşı çıktı.

— Bu da ne olsa birşey gene, bay Debray. İş böylelikle yüzde elli yola girmiştir. Geriye yüzde elli kalıyor, yâni ben. Herşeyin tıkırında gitmesi için, birazcık olsun sizi sevebilmeliydim ama sizi temin ederim ki bunun üstesinden gelmek için herşeyi yapmağa hazırım.

Camille etekleri zil çala çala:

— Asîl bir kalbiniz olduğunu iyi biliyordum! diye bağırdı.

Charlotte sâkin sâkin:

— Ama şimdiki durumda, sizi sevemiyorum, diye devam etti. Sizi ancak soylu ailemin geleneklerini kavramış olacağınız zaman, sizi dostlarıma takdim edebileceğim zaman, eğitimli, öğretimli, görgülü olmuş olacağınız zaman sevebilirim. Herşeyden önce takdir etmeliyim sizi, bu da yalnız size bağlıdır.

— Ne yapabilirim söyleyin bana, matmazel. Sizi temin ederim, çok iyi niyetle bu işe başladım, ama on beş günde balıkla et yemeği öğrenemezdim ya. Çalışacağım; gece bile yemek yiyeceğim, biraz zaman veriniz bana...

— Artık sofra filân yok ortada; daha az önemli şey var. Bay Debray, ruhunuzu yüceltmelisiniz, eğitim görmelisiniz, maddî olarak, evet, sonra da manevî olarak yaşamağı öğrenmelisiniz. Yalnız zekânıza ve aşkınıza güveniyorum.

Camille:

— Ben herşeyi yapmağa hazırım! diye bağırdı.

— Öğreniminizi tamamlamak için bir koleje girmeği kabul eder misiniz?

— Koleje mi? Yaşım yirmi beşi aştı ama!

— Çocuk koleji değil, delikanlılar koleji söz konusu... Zaten, tez elden noksanlarınızı gidermenin tek yolu okuldur. Bir yığın özel öğretmenler tutarak işlerimizin üstesinden gelemeyiz. Hem sonra, işi burada nasıl gizli tutacağız? Gülünç duruma düşeriz. Sözünü ettiğim kolej İsviçre'dedir. Bunu kimse çakmaz hiç.

Dünyası yıkılan Camille:

— Sizi bir daha görmiyeceğim ama! diye inledi.

— Yok canım! zaman zaman gelip sizi görürüm.

— Kuzum benimle alay mı ediyorsunuz? Çok gülünç bir durum bu: kolejli bir koca!

— Hayır! Yüce bir fedakârlık. Tam değerini anlıyabileceğim ve beni size yaklaştıracak olan bir yüce aşk delili.

★

Charlotte yeniden toplantı salonuna girince, bütün gözler sorgulu ona dikildi.

Charlotte:

— Bir budalaydı bu sanıyordum, diye mırıldandı. Ama hiç te değilmiş.

— ????

— Sırıksıklam bir ahmak, diye kesip attı. Ana okuluna gitmeğe bile hazır olduğunu söyledi.

Bn. Léo torununu bağrına basa basa:

— Charlotte, sana hayranım! diye bağırdı.

Gaston enişte:

— Sen büyümüşsün! dedi.

Annesi Flaminie:

— Korkunçsun! diye konuştu.

Teyzesi Elisabeth:

— Ölçüsüzsün! diye söylendi.

Yeğen Robine:

— Kötü yüreklisin! dedi.

Belli bir sağduyudan yoksu olmayan Edo:

— Sırılsıklam bir ahmağın karısı olman yazık doğrusu, diye buyurdu.

Bn. Food:

— Bilâkis iyi! diye bağırdı. Ülküsel koca böyle olmalıdır!

B. Food karısının dostlarına: «Mutluyum: üküsel bir kocam var!» dediği her seferinde mutluluktan ağzı kulaklarına vardığını birden hatırladı. Şu an kendini tasalı buluyordu.

(Devamı var)

Dul Bakire

Bir Genç Kızın Hayatı : Bül-Hi-Şer

Nurhayat kızardı bakarken. Bir tek donu kalmıştı kadının ayağında. Göğüsleri falan fırlak fırlak meydandaydı. Ayağındaki don olacak şey de hiç olmasa bile olurdu. Ha var, ha yoktu. Öylece kalakaldı. Sağına soluna dönemiyor, başını önüne eğemiyor, büyülenmiş gibi gözlerini kadından ayıramıyordu. Kadın dansına devam ediyordu bir yandan. Eli de, o don olacak mendil parçasının lâstiğini çekişleyip duruyordu. Çıkardı çıkaracaktı handiyse... E, sonra ne olacaktı peki?..

Daha oturacak mıyız gibilerden Orhan beye bakmak istedi. İstedi ama, kafası dönmüyordu ki Orhan beye. Bayılacaktı nerdeyse...

Kadın, hareketlerini hızlandırmış, dönüyor, dönüyor, dönüyordu... Baterist tarampete sopalarını alabildiğine vuruyor, mitralyöz ateşi gibi bir gürültü kulakları patlatıyordu...

Piste yöneltilen rengârenk projektörlerin alacalı aydınlığında, trampet gürültüleri birdenbire kesilirken, topaç gibi dönen kadın duruvermişti. Çırılçıplak, anadan doğma bir heykeldi şimdi. Ağzı bir karış açık, güler vaziyette duruyor, havaya kaldırdığı sağ elinde, o iki parmak enindeki siyah kilotunu tutuyordu.

Nurhayat boğulur gibiydi. Böyle bir sahneyi, bir salon dolusu erkeğin karşısında hem de kendi isteğiyle anadan doğma soyunan bir kadını, rüyasında görse inanmazdı. Olan oluyordu işte, kadın capcanlı karşılarındaydı ve sırıtıyordu!

Nurhayat kızardı, bozardı, gözleri buğulandı ve artık kadını görmez hale geldi. O anda bir alkış tufanı koptu salonda. Nurhayat âdeta sıçrayarak açtı gözlerini. Ne oluyordu?

Kadın sağ elini havaya kaldırarak tuttuğu küçücük kilotunu bir iki sallayıp, sağa sola gösterdikten sonra masalardan birine fırlatıvermişti. Salondaki gözler, Nurhayatınki de dahil olmak üzere, gayrıihtiyarî kilotun peşinden gitmişti. Nurhayat az kalsın ,ağzını bir karış açarak çığlığı basacaktı o anda... Kilotu daha masasına düşmeden, havada yakalayarak bir çiçek gibi koklayan ve ceketinin mendil cebine sokarken alkışlara sırıtarak karşılık veren erkeği görmüştü. Rıfat'ın ta kendisiydi bu! Ayni elin kendisine gazoz ikram ettiği, sinema salonundaki sahne geçti gözlerinden çabucak. Bir tuhaf oldu... Öğürecekti nerdeyse... Midesi adamakıllı bulanmıştı.

— İğrenç!

Diye mırıldandı...

Orhan bey, Nurhayat'ın dudaklarından dökülüveren bu sözü işitmişti...

— Hakkınız var, dedi, bizde maalesef böyle oluyor...

Nurhayat dikkatle baktı Orhan beyin yüzüne... O yüzde yepyeni bir şeyler görür gibiydi. Güzel adamdı şu Orhan bey. Öteki gibi, insanlara ateş eden simsiyah pırıltılı gözleri yoktu ama... Daha iyiydi. Sıcak, tatlı, ağır, güven verici, inanılacak bakışları vardı Orhan beyin. Burnu da belki ötekininki kadar düzgün değildi ama, bir aşüftenin kilotunu çiçek gibi koklayacak burunlardan değildi elbette. Tretemizdi Orhan beyin burnu... İçinden taşan o garip duyguya uysa, dokunuverecekti Orhan Beyin burnuna...

Orhan bey devam etti:

— Evet, siz belki ilk defa görüyorsunuz böyle bir sahneyi... Ben birkaç kere daha görmüştüm... Bize gelince mi böyle oluyorlar, yoksa bizim seyirciler mi onları böyle olmaya mecbur ediyorlar, anlamıyorum...

Orhan bey, pek tabiî Nurhayatla ilgisi olduğundan habersiz, gözlerini Rıfat'ın bulunduğu masaya çevirdi:

— Meselâ şu herif gibileri... İğrenç tipler hakikaten!

Sonra gözlerini kocaman açmış, kendisini dikkatle dinleyen Nurhayat'a baktı:

— Neyse canım, bize ne ...İşte o fasıl da bitti...

Diye gülümsedi.

— Her şeyi olduğu gibi kabullenmek lâzım... Ne soyunan biziz, ne koklayan...

Nurhayat:

— Peki, diye sordu, başka memleketlerde soyunmuyor mu yani bu kadınlar?

— Soyunuyorlar...

— E, o zaman, bizdekinden başka bir şey mi oluyor yani?

— Hayır ama, onlar pek bizim gibi bakmazlar kadına...

Nurhayat susuyordu. Orhan bey açıklamak lüzumunu duydu:

(Devamı var)

FALINIZ

KOÇ BURCU «21 Mart - 20 Nisan»
Ele geçen fırsatın kıymetini biliniz,
Hayatınızın güzel günleri başlamakta...
Yolunuzu dört gözle bekliyor sevgiliniz,
Taliin ters kuvveti artık yavaşlamakta!

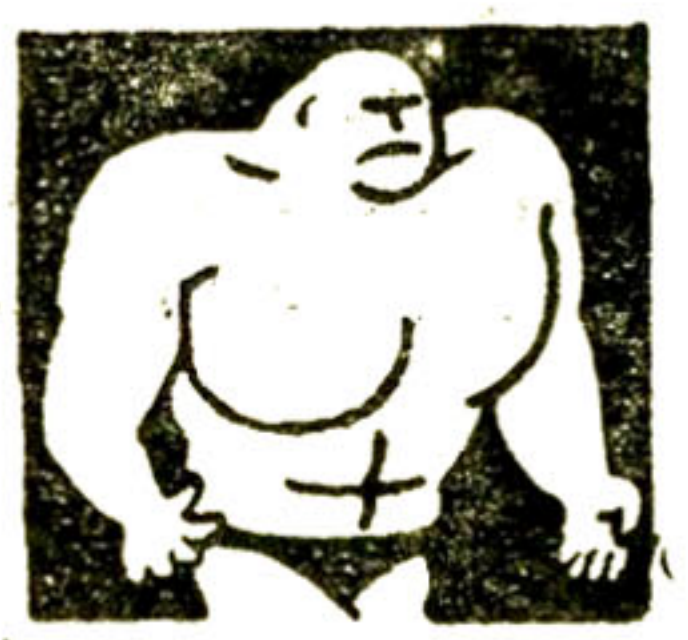

BOĞA BURCU «21 Nisan - 20 Mayıs»
Evinizle ilgili hayli meseleler var,
Kafanızı işletip halline çalışınız...
Yardımınıza hazır bekliyor eski dostlar,
Siz de başkası için yardıma alışınız!

İKİZLER BURCU «21 Mayıs - 20 Haziran»
Önemli kimselerle tanışmanız muhtemel,
Şansınız çok yakında tutuşup, parlayacak...
Müşkül anlarınızda size uzanan bir el,
Yardımınıza yine bugünlerde koşacak!

YENGEÇ BURCU «21 Haziran - 20 Temmuz»
Geçen hafta lüzumsuz zararlara girdiniz,
Düzeltebilirsiniz, durmadan çalışmakla...
Neticeyi bilseniz hayli sevinirdiniz,
Şansınız değişecek bir dostla barışmakla!

ASLAN BURCU «21 Temmuz - 20 Ağustos»
Pek az kaldı dayanın, selâmete varmaya,
Aksiliklerden yılıp, mânen yıkılmayınız!
Lüzum yok hiç kimseye yalvarıp yakarmaya,
İşler düzelmiyecek sanıp sıkılmayınız!

BAŞAK BURCU «21 Ağustos - 20 Eylül»
Fazla sinirlenmekle hiçbir şey kazanılmaz,
Olaylara biraz da gülüp geçmelisiniz...
Kader hisli değildir, insan gibi yanılmaz,
Daha sakin bir hayat yolu seçmelisiniz!

TERAZİ BURCU «21 Eylül - 20 Ekim»
Bu hafta birçok yeni hâdiseler olacak,
Siz bu karışıklıkta dışta kalacaksınız...
Bazı ümitleriniz birdenbire solacak,
Fakat mücadeleyi göze alacaksınız!

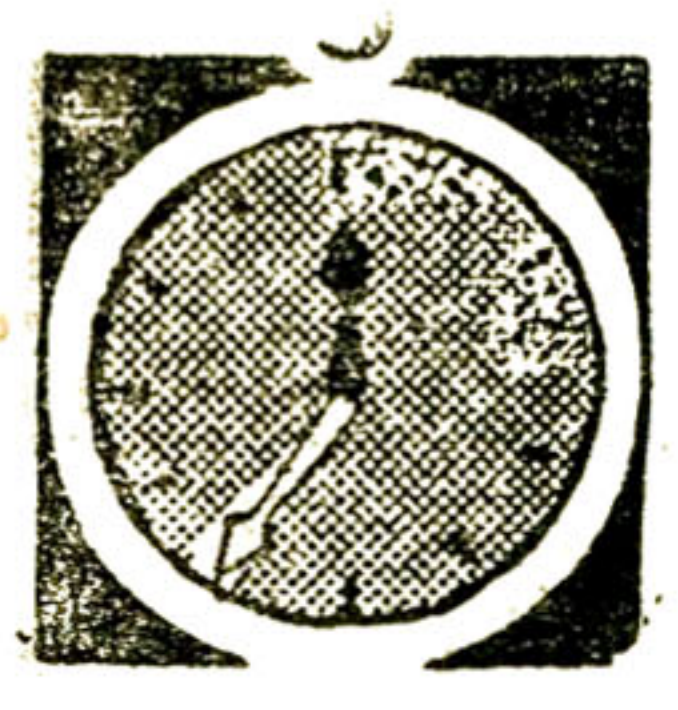

AKREP BURCU «21 Ekim - 20 Kasım»
Saadet koşa koşa kapınıza dayanmış,
Sizin yapacağınız kapıyı açıvermek...
Hayalinizde eski hâtıralar uyanmış,
Alnınıza yazılmış muradınıza ermek!

YAY BURCU «21 Kasım - 20 Aralık»
Çevreniz bugünlerde sizi çok beğeniyor,
İltifatlara kanıp fazla gururlanmayın...
Beliren güçlükleri yıldızınız yeniyor,
Korku veren sözlere inanıp, aldanmayın!

OĞLAK BURCU «21 Aralık - 20 Ocak»
Tasavvurlarınızın gerçekleşmesi yakın,
Bazı dostlarınızdan yardım göreceksiniz...
Biraz yumuşak olun, dikbaşlığı bırakın,
İdeal bir hayata ergeç ereceksiniz!

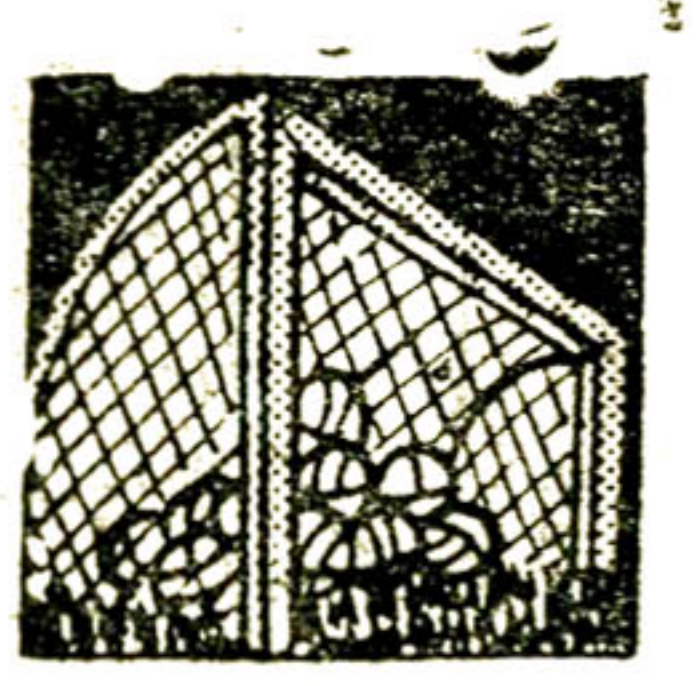

KOVA BURCU «21 Ocak - 20 Şubat»
Yaşadığınız hayat son derece sıkıcı,
Kendinize tamamen başka bir çevre bulun...
Olayların pek çoğu istikbali yıkıcı,
Savaşabilmek için topluluğa sokulun!

BALIK BURCU «21 Şubat - 20 Mart»
İnancınız kuvvetli, başarınız çok yakın,
Sabrınız karşısında manialar çökecek...
Kötü rivayetlere kulak asmayın sakın,
Zafer bir güneş gibi ufukta gözükecek!

4 BUCAKTAN Karikatür

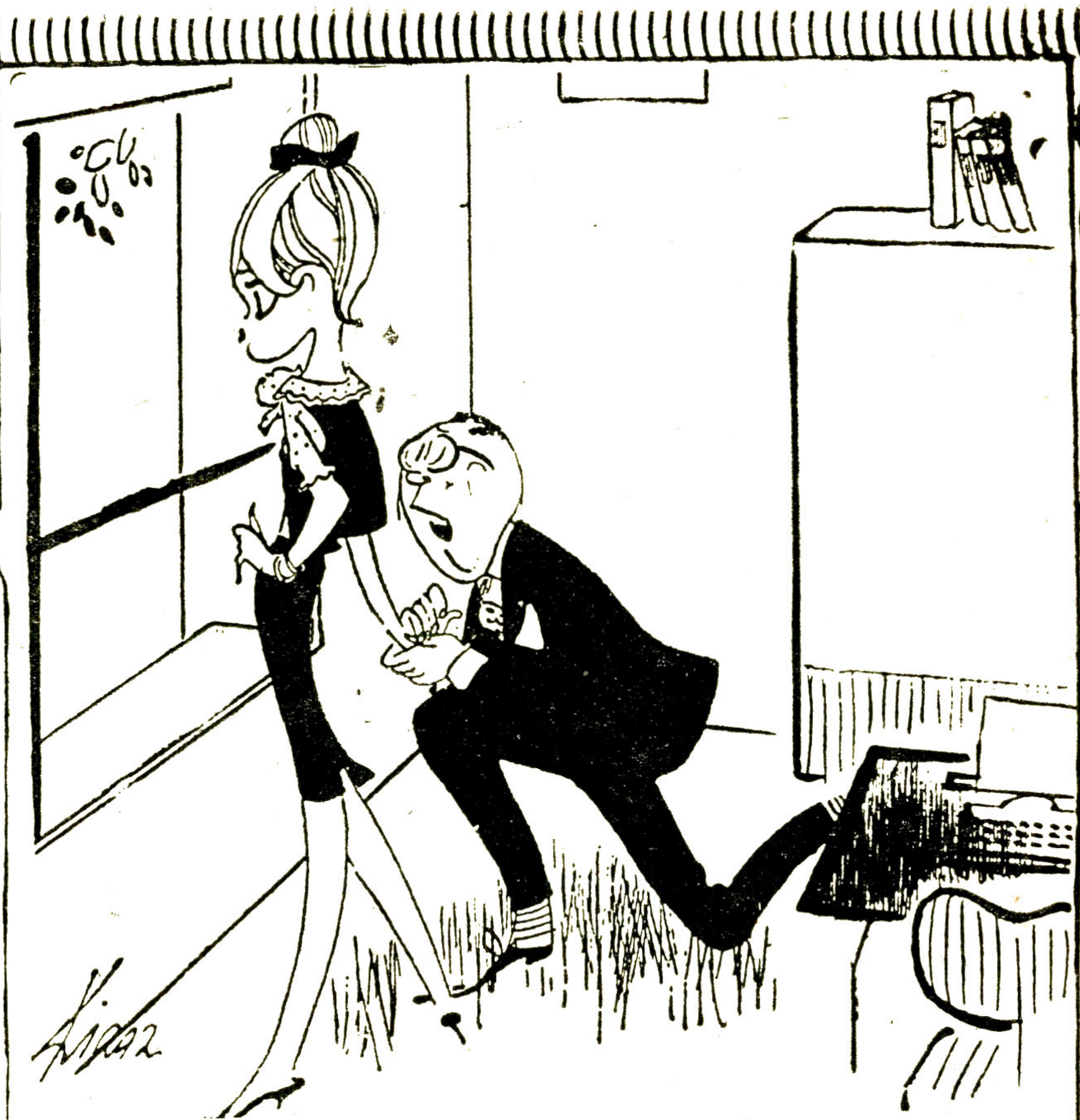

-Tam baharda, bana ençok lâzım olduğun zamanda bırakıp gidecek misin?..

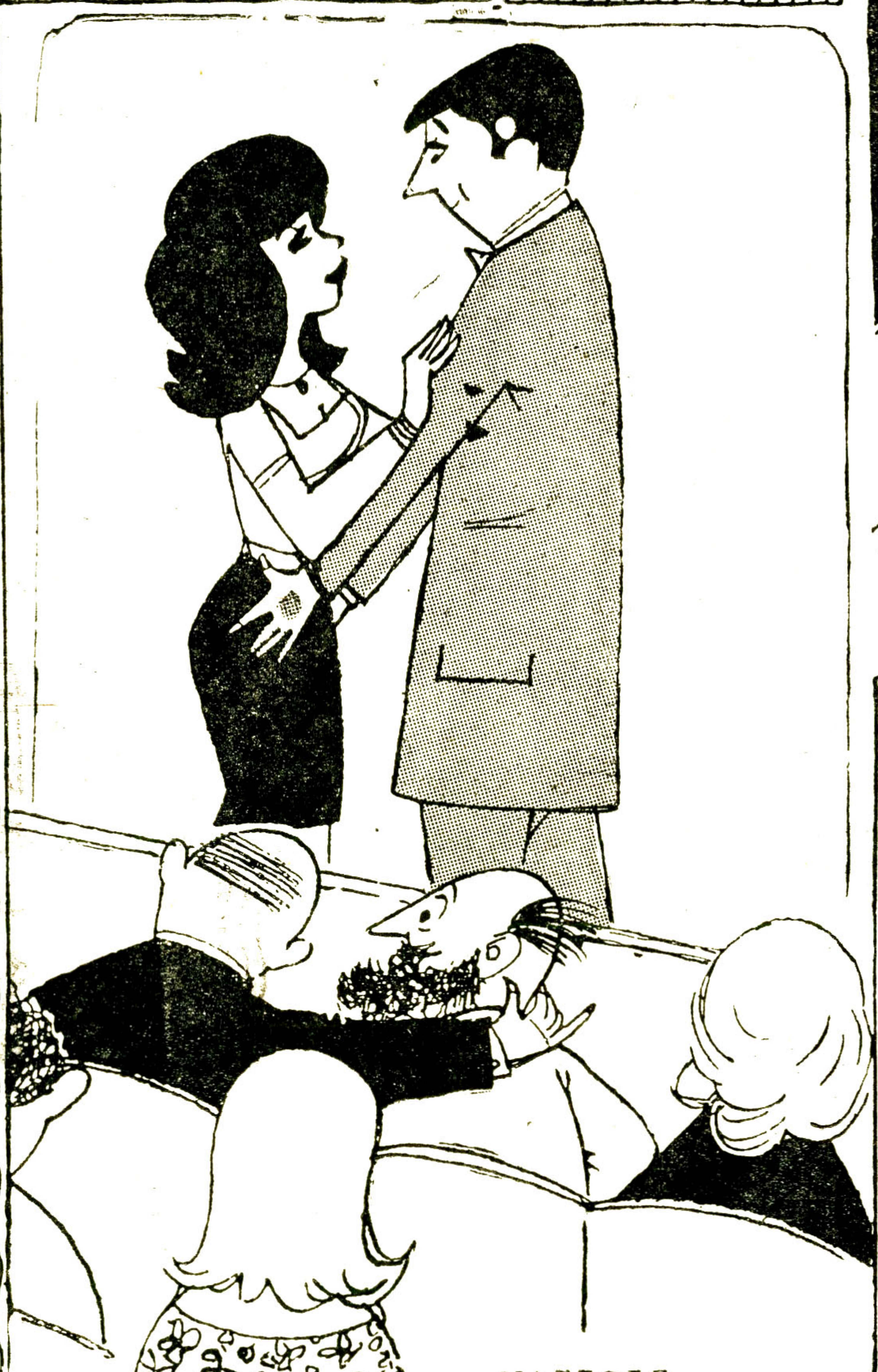

YAZISIZ

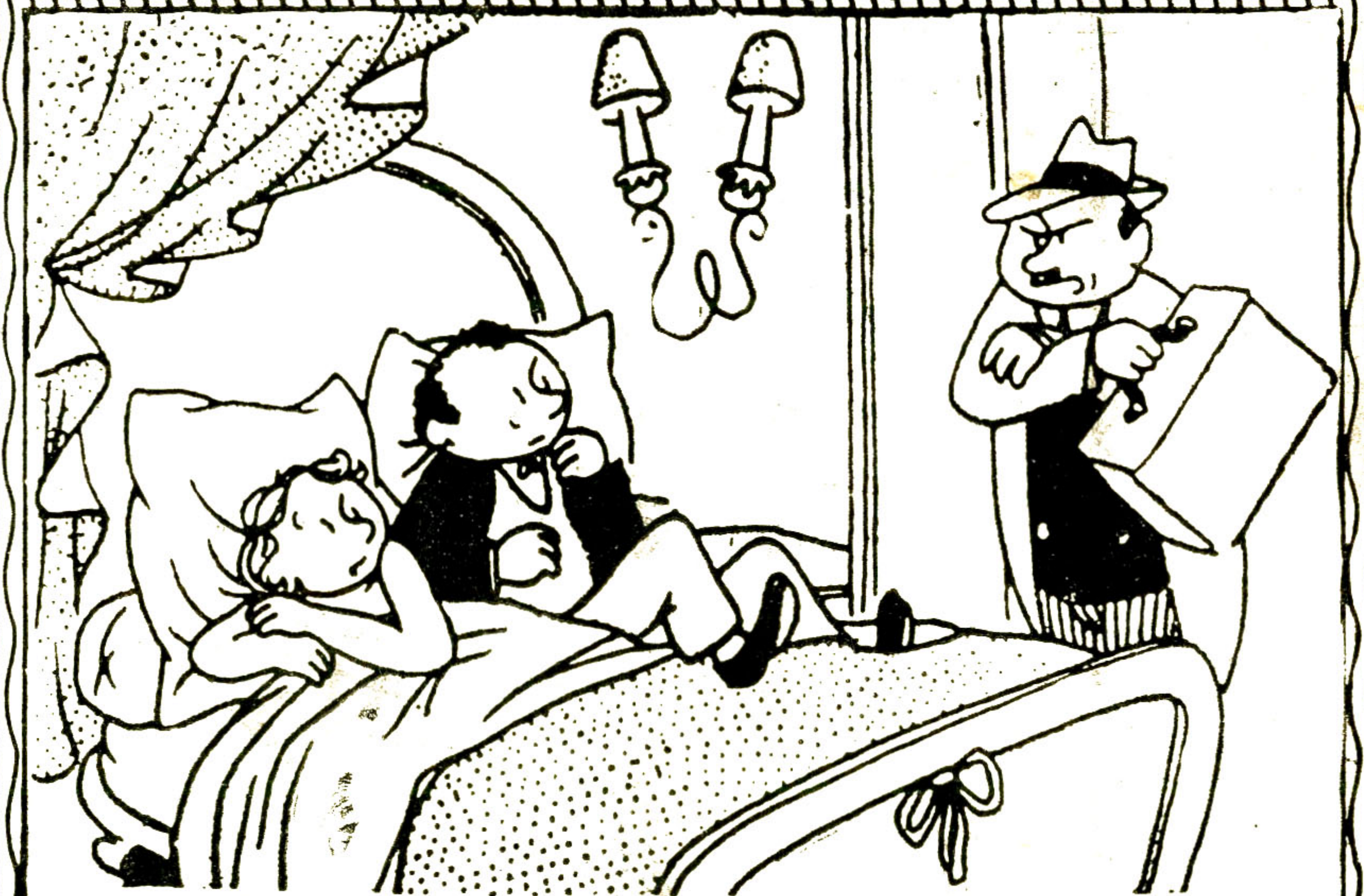

-Yatağıma pabuçlarınla girersin, ha?..

-Döktüğünüz parfüm boşa gitmesin diye, önce ben yıkanayım dedim...

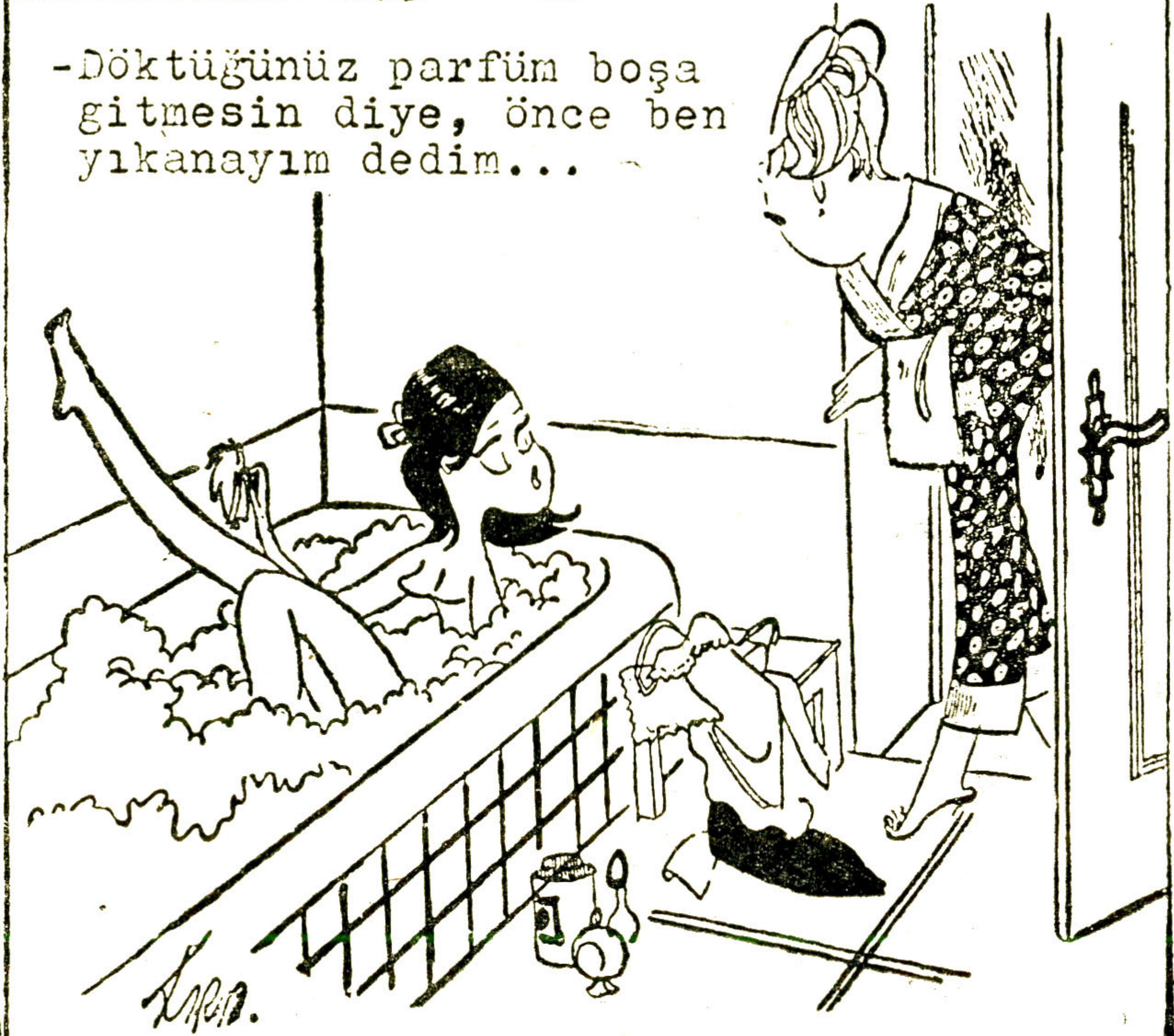

YAZISIZ

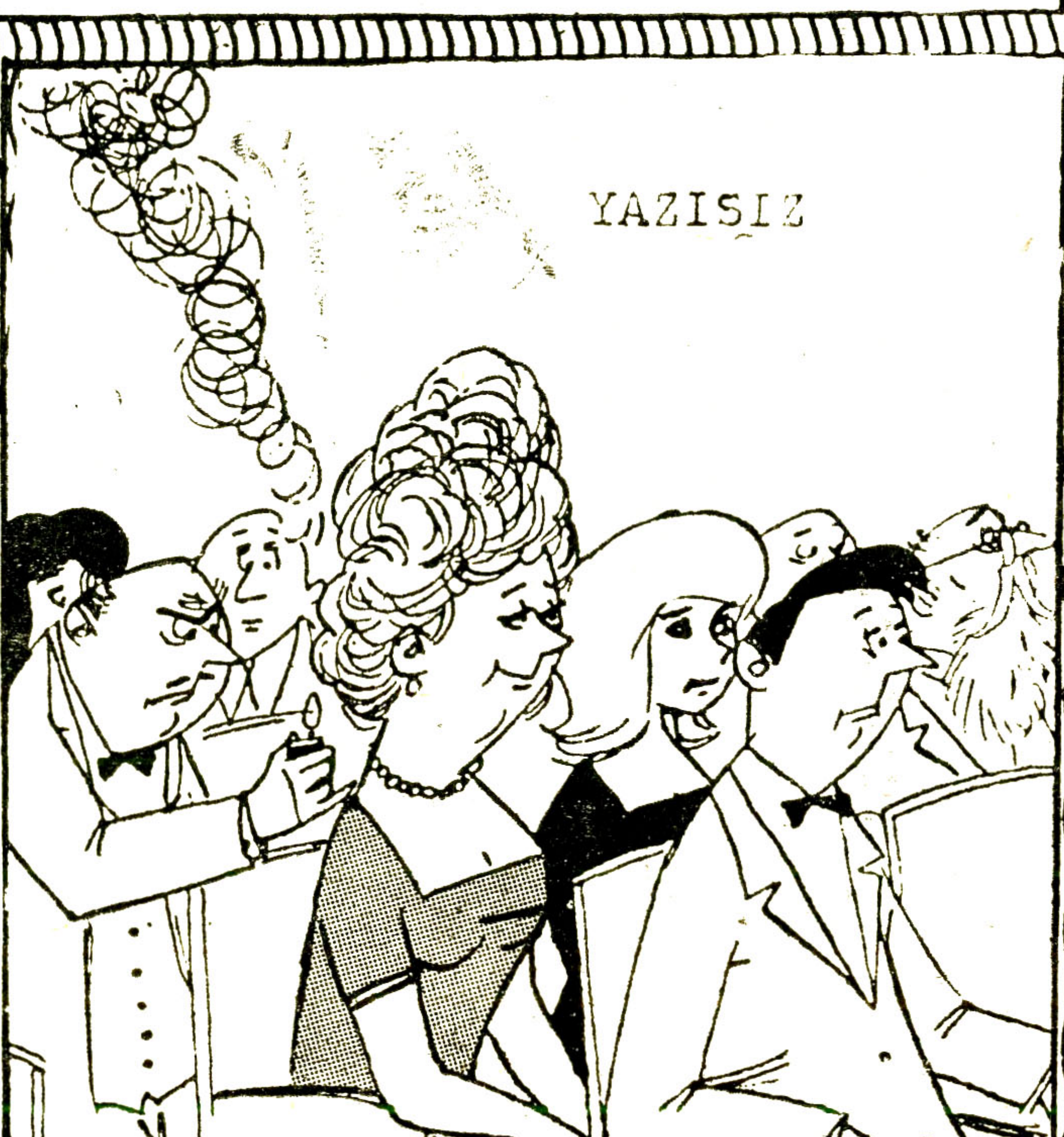

Çocuklarınız
için ...

Güldüren
Bilgi veren
Şahsiyet kazandıran

En Güzel
Masallar:

	Krş.
1 — KAYBOLAN ŞEHİR (Şehzade Hasan'ın akla durgunluk veren serüvenleri)	100
2 — KONUŞAN KATIR (Şehzade Hasan'ın akla durgunluk veren serüvenleri)	»
3 — MIKNATISLI ADA (Gemici Ahmedin akla durgunluk veren serüvenleri)	»
4 — YÜK TAŞIYAN HÜKÜMDAR (Gemici Ahmedin akla durgunluk veren serüvenleri)	»
5 — KAYBOLAN KIZKARDEŞ (Akla durgunluk veren serüvenler)	»
6 — CİCİ BERBER (Akla durgunluk veren serüvenler)	»
7 — YERALTI ÜLKESİNDE (Bilgin Erenus'un akla durgunluk veren serüvenleri)	»

Bu seriden çıkacak olanlar :

	Krş.
8 — HAYIRSIZ EVLÂT (Akla durgunluk veren serüvenler)	100
9 — AY SULTAN (Akla durgunluk veren serüvenler)	100
SERÜVENLERİ	100
10 — TILSIMLI AĞLAR (Akla durgunluk veren serüvenler)	100
11 — KELOĞLANIN MERAKLI	

Siparişler pul veya havale karşılığı isteyenlerin adresine hemen gönderilir.

KEMAL BAKI KİTABEVİ
Ticarethane Sok. No. 44/C
Sultanahmet - İstanbul

(Amca : 73)

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 – 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

DIŞ MUHABİRLER

A.B.D.
Almanya (Federal)
Almanya
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail

İsveç
İsviçre
İtalya
Japonya
Lübnan
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

(Amca : 74)

Basın : 2522

başarıyolu

Kültür
Sanat
Edebiyat
Aktüalite
Siyaset

MECMUASI

Başarıyolu, günümüzün en yeni görüş, fikir ve bilgilerini sizlere takdim eder.

Eski sayılarını «Himaye-i Etfal Sok. Emek Han, No. 17 - Cağaloğlu» adresinden isteyebilirsiniz.

(Amca : 75)

Amcabey

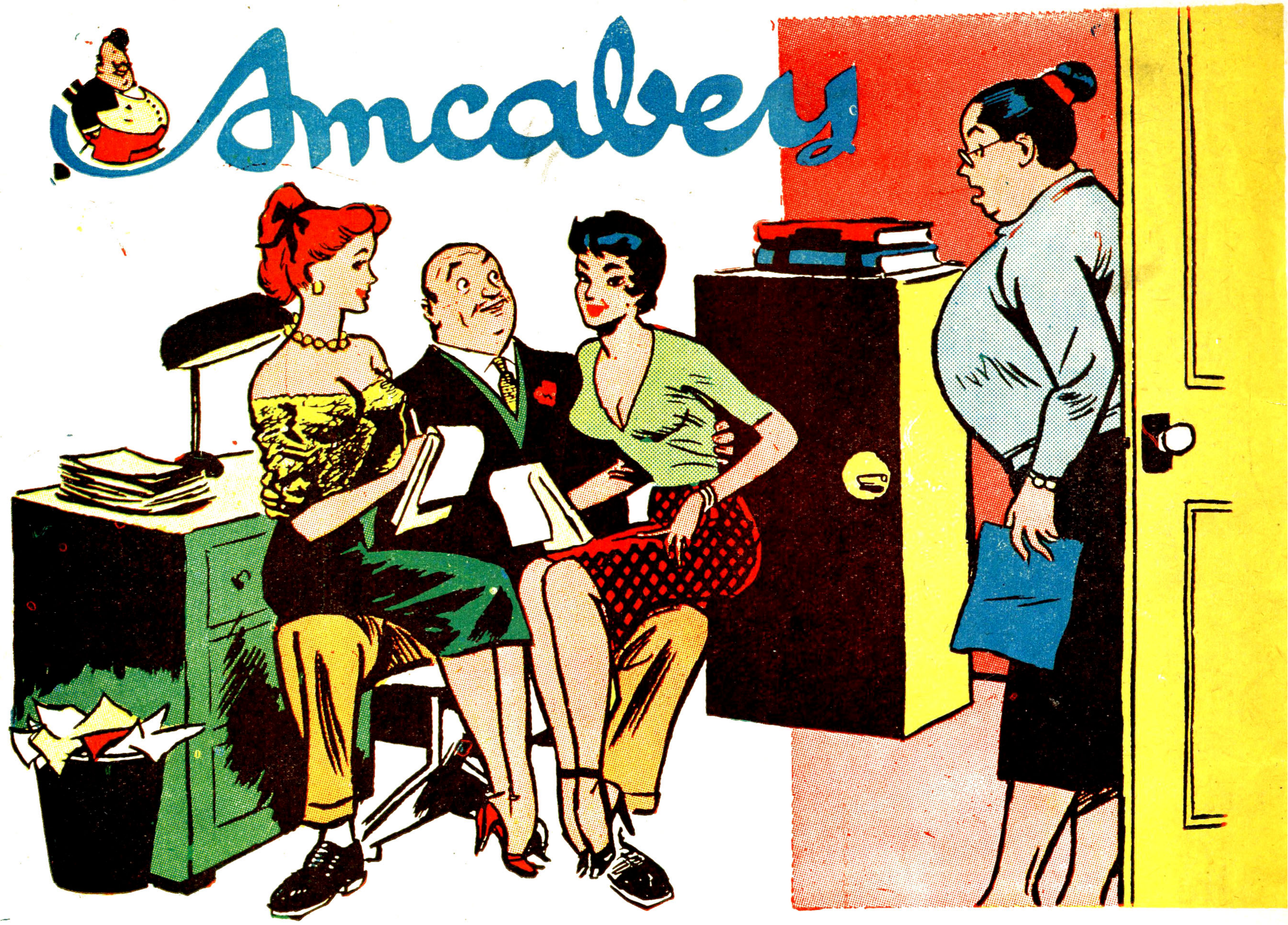

—ARTIK ZAHMET ETMEYİN MADAM ROZİ... ÇİFT NÜSHA YAZMAK İÇİN KARBON KÂĞIDINA LÜZUM KALMADI!..

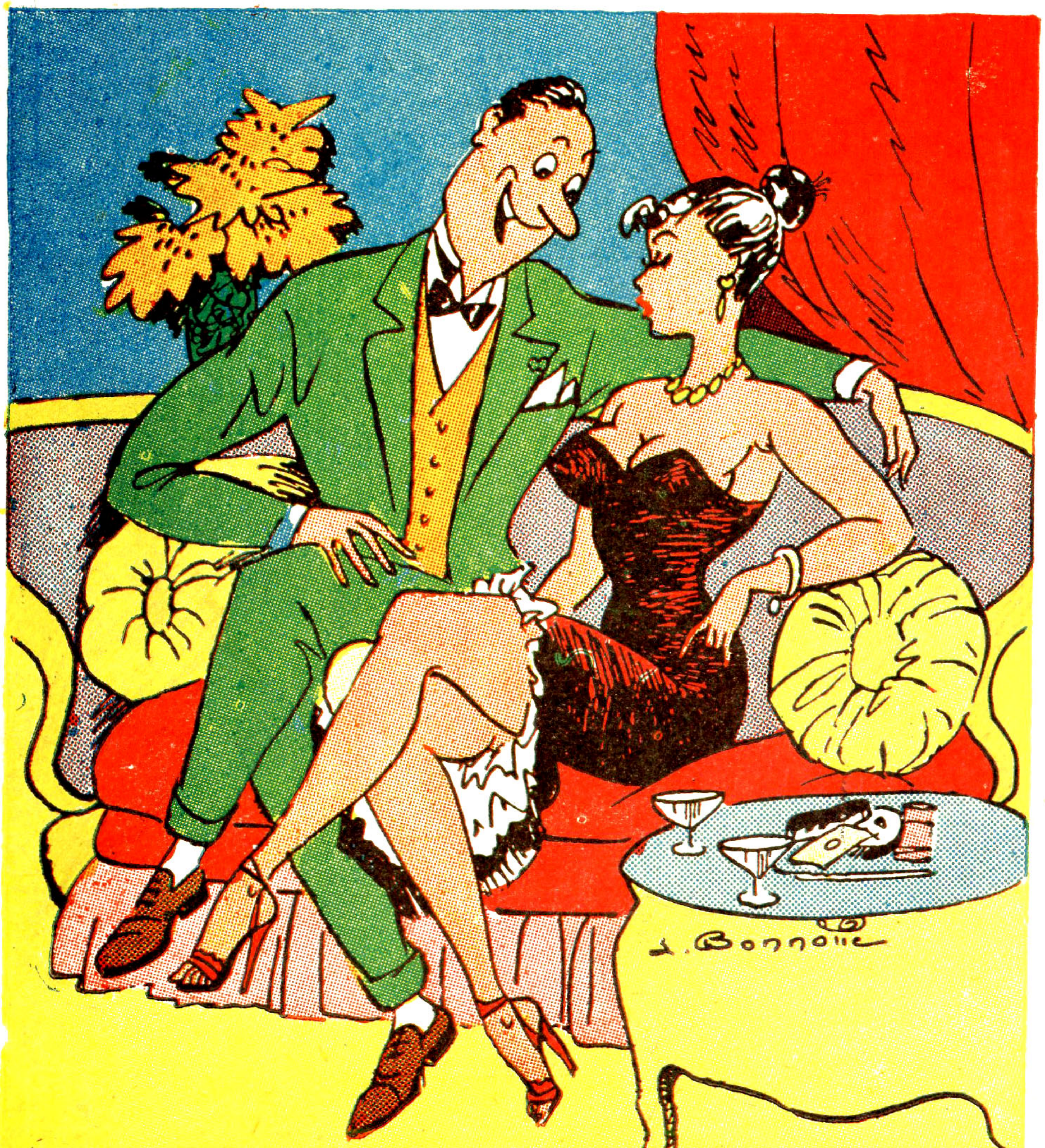

—BUGÜN BENDEN ÖPÜCÜK İSTEMEYİN OLMAZ MI?..
BAŞKA BİR GÜNE KALSIN...
—HAY HAY... BUGÜN SİZ BENDEN İSTEYİN!

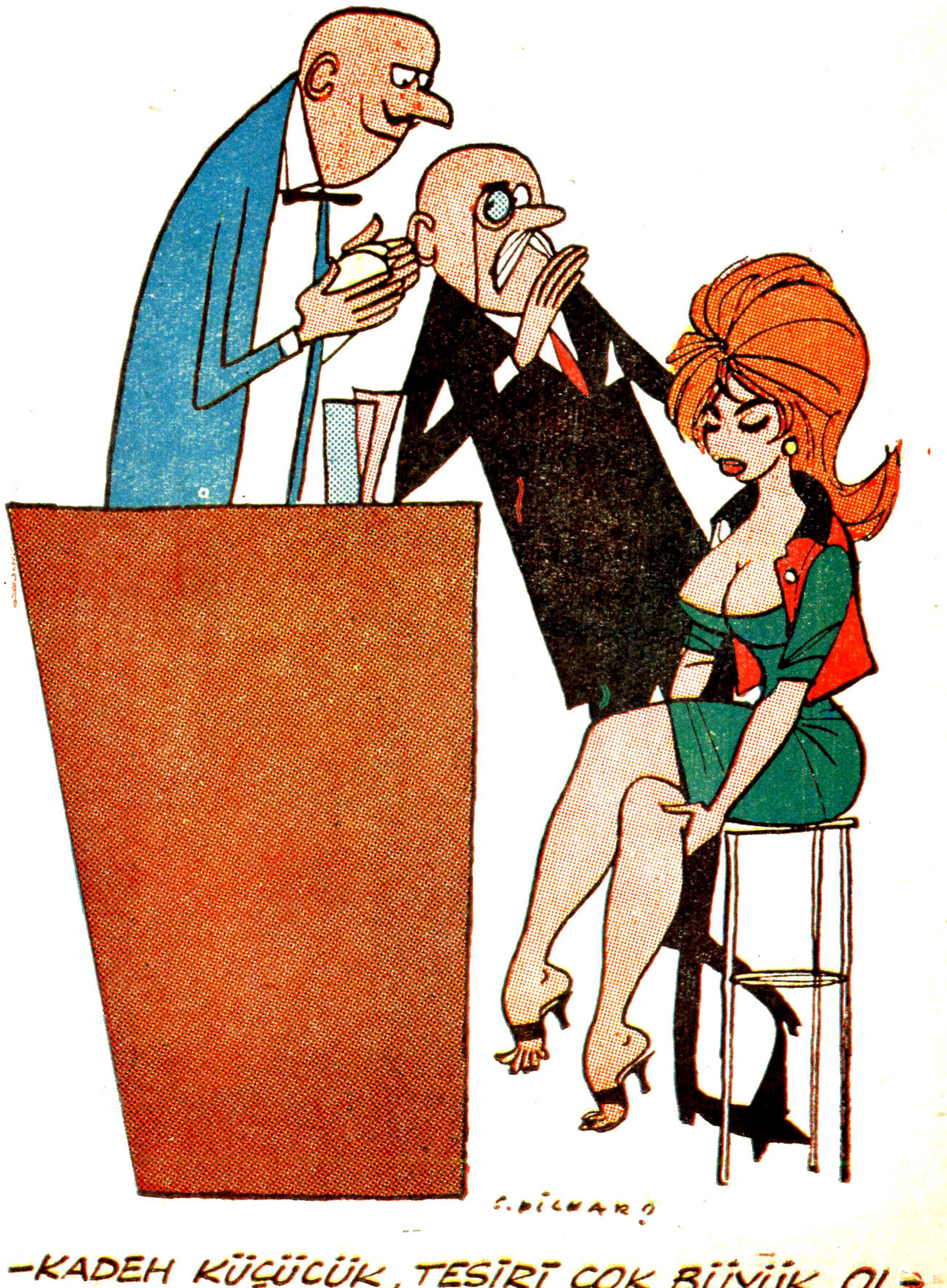

—KADEH KÜÇÜCÜK, TESİRİ ÇOK BÜYÜK OLSUN, ANLAŞILDI MI?..